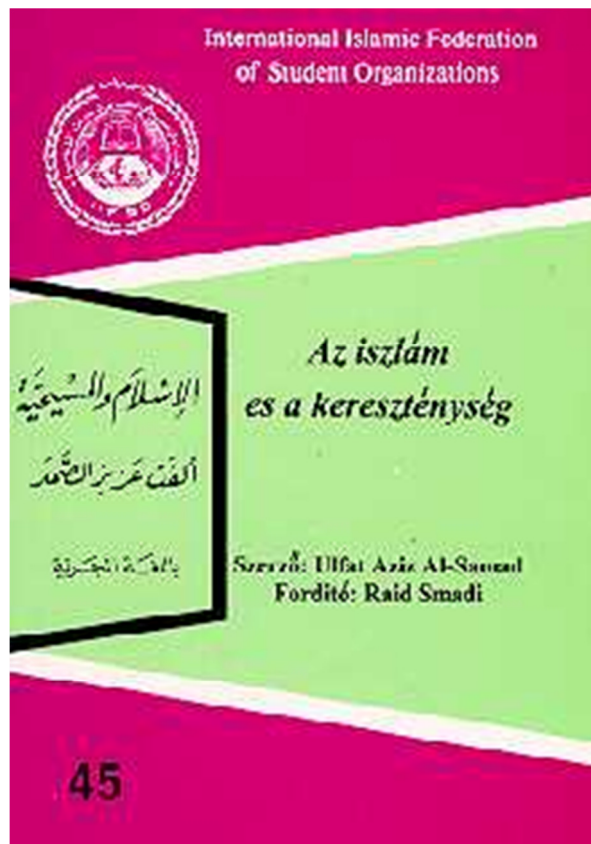

Ulfat Aziz Al-Samad:
Az iszlám és a kereszténység

(Fordította: Raid Smadi)

(International Islamic Publishing House, Riyadh, é. n.)

حقوق الطبع محفوظة
للاتحاد الإسلامي العالمي
للنظمات الطلابية
١٤١٥هـ - ١٩٩٥م

الموزع الوحيد لمنشورات الاتحاد بسبعين لغة:

الدار العالمية للكتاب الإسلامي

نشر وتوزيع الكتاب والشريط الإسلامي بسبعين لغة

الإدارة العامة: ص.ب. ٥٥١٩٥ - الرياض ١١٥٣٤

هاتف ٤٦٥٠٨١٨ - ٤٦٤٧٢١٣ - فاكس ٤٦٣٣٤٨٩

المكتبات: الرياض ٤٦٢٩٣٤٧ - ١ / جدة ٦٨٧٣٧٥٢ - ٢ / الخبر ٨٩٤٥٨٢١ - ٣

World Wide Distributor of I. I. F. S. O. Publications in 70 Languages:

INTERNATIONAL ISLAMIC PUBLISHING HOUSE

I. I. P. H.

Publishing And Distributing Islamic Books And Tapes In 70 Languages:

HEAD OFFICE: P.O.Box 55195 - Riyadh 11534 - Saudi Arabia

Tel: (966-1) 4650818-4647213 - Fax: 4633489

BOOK SHOPS: Riyadh 1-4629347/Jeddah 2-6873752/Khobar 3-8945821

الإسلام والمسيحية

باللغة المجرية

ألفت عزيز الصمد

الاتحاد الإسلامي العالمي
للنظمات الطلابية
١٤١٥هـ - ١٩٩٥م

Előszó

Az iszlám vallásban teljesen másképpen nézik a vallások összehasonlítását, mint a keresztény vallásban.

A keresztény ember azon nő fel, hogy az ő vallása az igazi vallás, és hogy a zsidó vallás azért jött, hogy könnyítse az utat a keresztény vallás előtt. Továbbá azon, hogy a többi vallás csak hazugság és hamis. Csak azt tudja, hogy az Úr a zsidó népet választotta ki a teremtmények közül, és ezért küldte le hozzájuk a küldetéseit és a küldötteit. Mindezért a keresztény ember csak a zsidó prófétákban és bölcs embereiben hisz, és a többit hazugnak és hamisnak tartja.

Nagyon sok keresztény missziós megpróbálta bebizonyítani, hogy a többi vallás alapítója hazug. Azért teszik ezt, hogy ne legyen más vallás a Földön a keresztény valláson kívül. Amit Mohammad prófétáról mondanak - Allah áldja meg! - a rossz értelmezés következtében elég bizonyíték arra, hogy nem látják elég világosan az igazságot másoknál.

Ezekkel ellentétben a muszlim ember hisz minden vallásban, amely az égből jött és amelyik a bölcs Egyistentől származik. Az iszlám szent könyvében szerepel az, hogy Allah - Magasztaltassék! - elküldte a prófétáit az összes létező nemzethez, hogy kimentsék azokat a sötétségből a világosságra, és hogy megmutassák nekik a jó, igazi utat.

Mivel Allah az összes teremtmény ura, nem csinálhatja, hogy csak egy kiválasztott népből küldi a prófétákat és a többi nemzetet kihagyja!

A muszlim embernek hinnie kell Allah minden prófétájában és küldöttében. A muszlim ember nem tagadhat meg semmilyen küldetést, amit Allah leküldött valamelyik prófétának vagy küldöttnek. Mindezt a muszlim ember a Koránból tanulta. Ezért Allah összes prófétája - Allah áldja meg őket! - egyenrangú a muszlimok számára. Pontosan úgy szereti őket, ahogyan szereti az iszlám prófétáját, Mohammadot - Allah áldja meg!.

Amiatt a mély szeretet miatt, amely a szívemben van a két próféta iránt (*Jézus és Mohammad*), elkezdtem ezt a könyvet írni, amely összehasonlítást tartalmaz az iszlám és a keresztény vallás között. Néhány dologban nem értettem egyet a keresztényekkel, ez nem azért van, mert nem hiszek a vallásukban, amit Jézus hozott, hanem azért, mert Jézus után változtatva lett az ő hirdetése.

Lord Headly azt mondja: "Az iszlám vallás és a kereszténység - ahogyan azt Jézus küldött mondta - iker vallások, amelyeket a sokféle irányzat és az emberi törvény szétválasztott. Erről az irányzatokról pedig könnyen le lehet mondani. "

Első fejezet

A Bibliák és a Korán:

Az iszlám is és a kereszténység is azt mondja magáról, hogy leküldött vallás Istentől. Jézus azt mondta, hogy az a küldetés, amit véghez visz, Úri küldetés:

"Mert nem magamtól beszéltem, hanem aki küldött, az Atya hagyta meg, mit mondjak és mit hirdessek." (János:12/49.)

Azt is állította magáról: **"De ti az életemre törtök, bár az Istentől hallott igazságot hirdetem nektek. Ábrahám ezt nem tette."** (János:8/40.)

De a Korán világosan elmondta Mohammadnak, hogy a teremtmények Ura küldötte legyen:

"Bizony, ezt /a Koránt/ a teremtmények Ura küldte le, a hűséges lélek /Gábiel/ hozta le a te szívedre, hogy intó légy az intók között." (26/192-194.)

A vallás igazsága azon múlik, hogy mennyire pontos szavakat használ a sugalmazó és azon, hogy a küldött hogyan jegyzi fel. És végül azon, hogy a Szent könyvet tisztán és hibátlanul kell megőrizni. Ezért ha az a küldetés, amit Allah leküldött nem úgy érkezik meg az emberekhez, ahogyan az eredeti volt, akkor rá lehet mondani azt, hogy az a vallás eltért az igazságtól.

Ebben a fejezetben meg fogjuk látni, hogy mennyire pontosan lett a sugallat szó szerint feljegyezve Jézusra és Mohammadra, ahogyan az a Bibliában és a Koránban szerepel. Azt is meg fogjuk látni, hogy melyik könyv maradt a két Szent könyv közül az eredeti képpen változtatás nélkül.

A Biblia felépítése és tulajdonságai:

A Biblia négy Evangéliumot tartalmaz magában, ezek a következők: Máté, Márk, Lukács és János, amely tartalmazza Jézus - Allah áldja meg! - tanításait. Ezeket Jézus után 40-80 évvel gyűjtötték össze néhány dokumentumra támaszkodva, amelyekről nem is tudjuk, hogy hol vannak.

Néhány bibliai tudós meg is határozott azokból néhányat:

(1) Qwelli, vagyis az eredeti, amely Arám nyelven van, amelyet görög nyelven kaptak meg a bibliai írnokok és jelenleg nem létezik.

(2) Ormarkos, vagyis az első jel. Ez volt Márk Evangéliumának a piszkozata, amely Szent Pétertől származik és Jézusról lett írva.

(3) Lam, azaz több hírt tartalmazó írások, amelyeket Lukács használt az ő Evangéliumában.

Az Evangéliumok összehasonlítása szerint az írók ezeket a dokumentumokat néha kedvük szerint használták, mivel nem nagyon egyeznek.

Az első Bibliát Márk írta Rómában, ez a Jézus keresztre feszítése után minimum 40 évvel történt. A mostani létező Biblia az "Ormarkos" Biblia bővítésének számít. Ugyanis "Babias" a kereszténység egyik írója volt, azt mondta erről a Bibliáról "A nagy János azt szokta mondani Márkról, hogy le szokott ülni Péternél azért hogy fordítson neki és írja le pontosan amennyire lehet mindazt, amire emlékszik. De nem jó sorban mondta és mesélte Jézus mondásait és cselekedeteit, mert nem is élt vele és így nem is hallhatott tőle semmit. De ő - Márk - mégis szoros kapcsolatban volt Péterrel, mert olyan dolgokat tanított a hallgatóinak, ami kielégítette a vágyukat és nem azt, ahogyan állítják róla, hogy az Úr mondásait és tanításait."

Nem állíthatjuk biztosra, hogy az "Ormarkos" bővítve lett Márk által vagy más által addig amíg nem lett belőle a mostani Márk Evangéliuma. A "Jézus élete" című könyvben Dr. S. G. Cado, aki Oxfordban dolgozik mint egyházi történelmi tanár írja a Biblia tudósai tanulmányainak a végeredményeként a Biblia létezéséről: "A Biblia 65-ben lett írva Péter halála után, amikor már Márk nem találhatott egy apostolt sem, aki hitelesítené azt, amit írt. Azok a körülmények, amelyek a Biblia írása idején voltak nagy pontatlanságot okoztak magában a Bibliában".

Máté Evangéliuma pedig kb. 90-ben lett írva Antákiában. A szerző minimum két dokumentumot használt, amelyek elvesztek, azok: Qwelli és Ormarkos voltak.

És nem találunk egyetlen egy bibliai tudóst sem, aki azt állítaná, hogy ezt a Bibliát az apostol Máté írta volna le. Ha az apostol Máté írt volna le valamit, az csak az elveszett Qwelli dokumentum lehetett.

Erről Dr. S. G. Cado azt mondja: "Az alapos áttekintés után a Máté féle Evangéliumnak és mindannak, amit Lukácsról írt, tisztán és világosan lehet látni, hogy szabad kezet adott magának a javításban és a szépítésben, hogy minél

jobb legyen - hite szerint - Jézusnak az Úrnak. Ugyanazt észrevesszük olyan helyeken is, ahol Qwelliről írt. Mindezért mindazt, amit Mátéről mondanak csak történelmi oldalról lehet elfogadni nagy elővigyázatossággal.

A harmadik Evangélium Lukács Evangéliuma, amely Görögországnak valamelyik részén lett írva 80. körül. Az Evangéliumot Tiofilios-nak ajándékozta, aki a római birodalomnak egyik nagy vezetője volt.

Lukács Evangéliuma a kereszténységet védi a nem zsidók ellen. Mivel a szerző szoros kapcsolatban volt szent Péterrel abban hiszünk, hogy 3 dokumentumot használt az Evangélium írásához. Azok közül kettőt, amit Máté is használt.

Lukács azt akarta, hogy az Evangéliuma szent Péter mondásaihoz legyen közel. Ezért sok dolgot direkt elírt.

A Márk, Máté és Lukács Evangéliumok együttes neve: "Egyetemi Evangéliumok". Ez azért van, mert ugyanazokat a dokumentumokat használták.

A János Evangélium pedig más mint az előző három. Az van benne, hogy Jézus egy isten, és az is benne van, hogy Jézus létezett a teremtmények létezése előtt, miközben ilyesmit maga Jézus sohasem állított.

Már az első sorokban mondja a szerző, hogy az isten szava, amely megteremtette a világot Jézusban tökéletesedett.

János Evangéliumát 110 és 115 között írták Efizos nevezetű városban vagy annak közelében egy ismeretlen író által. Az író teljesen kimutatta a gyűlöletét a sziámi népnek és világosan kimutatta azt is, hogy a zsidók voltak Jézus ellenségei.

Egyetlen keresztény tudós sem hiszi azt, hogy ezt az Evangéliumot János Zubayda fia írta, akit felakasztottak 44-ben az első Egriba parancsára. Ahogyan ezt mondták a történészek, mint R. Charles és Alfred Lwazi és Robert Easler. Felakasztották az Evangélium írása előtt jóval. Mindezért a bibliai tudósok nem csak az Evangéliumban szereplő ellentmondásokat vetnek le, hanem a benne szereplő Jézus mondásait is és cselekedeteit is.

Dr. S. G. Cado azt mondja: "A negyedik Evangélium tanításai nagyon különböznek azoktól, amelyek az Egyetemi Evangéliumokban vannak. A magyarázatokat amelyeket a szerző írt nem lehet elfogadni mint Jézus tanításait. Ugyanis régen nem volt megtiltva a képzeletbeli történetek mesélése nagy történelmi emberekről, vagyis ami róluk lett mondva, amit nem is mondtak.

Ezért sok ilyen eset volt, hogy az írók olyan dolgokat írtak a tudósokról, ami nem is igaz".

A bizalom hiánya az Evangéliumokban:

Az Evangéliumokat a keresztények szétválása után írták. Igazán csak azért lettek írva, hogy mindenki a saját iskolájának az igazát mutassa. Ezért az Evangéliumok írói nem tartottak attól, hogy valamit kihagyjanak vagy betegyenek az eredeti dokumentumok használatánál, amelyek Jézus életét és tanításait tartalmazták.

T. G. Taker azt mondja: "...és így lettek kiadva az Evangéliumok, amelyek az iskolák céljait tükrözték. Tényleg igazi dokumentumokat használtak az írásában, de minden félelem nélkül attól, hogy változtassanak rajta, vagy hozzáadjanak vagy levágjanak belőle, attól függően, hogy mi volt a szerző célja."

Nem csak ezt a négy Evangéliumot írták, hanem volt más is, mint a "Híberék Evangéliuma" nevezetű Evangélium, amely arám nyelven lett leírva. Ezt használták a Nazarátiak, és benne teljes mértékben elutasítják azt a gondolatot, hogy Jézus Isten lenne, pedig csak nagy próféta volt.

A második század vége felé összegyűjtötték a négy Evangéliumot: - Márk, Máté, Lukács és János - egy "Egyházi törvény" cím alatt, és kihirdette az egyházi vezetés, hogy e négy Evangéliumon kívül semelyik Evangélium sem igaz, hanem csak hazugság.

Az összegyűjtés után sem maradt érintetlenül a "Egyházi törvény", más szóval "Az Úr szava". Ezt bizonyítja a régi és az új Evangéliumok összehasonlítása.

Prof. Domelo Min Cambredge a "A szent könyvre" című könyvében azt mondja: "Az író néha azt írta, amit ő helyesnek tartott és nem azt, amit le volt írva. Néhányuk az emlékezetére hagyatkozott vagy olyat talál ki, amely egybeesik a saját iskolájával. Ismert volt, hogy több mint négyezer dokumentum volt görög nyelven a régi Testamentumban. Mindezért volt a nagy különbség a többi Evangélium között."

Ha meg akarjuk tudni azt, hogy a négy hiteles Evangélium mennyire tartalmazza Jézus küldetését, akkor a következőket kell szem előtt tartani:

1. A sugallat, amit Jézus - Isten áldja meg! - kapott, azt nem írták le annak idején.

2. Az eredeti dokumentumok, amelyek igazán tartalmazták Jézus tanításait, amelyeket nem sokkal utána írtak eltűntek és semmi remény nincs, hogy megtaláljuk.

3. Az Evangéliumokat 70 és 115 között írták elveszett dokumentumokra hagyatkozva. Az anyagában pedig semmitől sem tartottak az írói, ezért hozzátettek vagy kivágtak, amennyire kívánta tőlük az iskolájuk, igyekezve az Úrt, Jézust isteníteni.

4. Az Evangéliumok írói közül senki sem élt Jézussal vagy hallott volna valamit tőle.

5. Az összes Evangélium a régi görög nyelven lett leírva, miközben Jézus az arám nyelvet beszélte.

6. Az Evangéliumok bizonyos iskolák tanításai miatt lettek kiadva, miközben sok Evangélium közül csak ezt a négyet választották ki.

7. Az írása után sokáig javítás nélkül maradtak és így megint változtatás történt rajtuk az írói által, akik bizonyos iskolákhoz tartoztak.

8. A legrégebbi létező dokumentumok (írások) a negyedik és az ötödik századból származnak, azok: Sinatos, Vadkanos és az Alexandrinus törvénye. Senki se tudja, hogy mennyi változás történt az eredeti írásokon, mivel azok addigra már eltűntek.

9. Nagy különbségek maradtak a IV, és az V. századból származó írások között.

10. Az összes Evangélium között is sok ellentmondás van.

Sok híres és ismert nyugati tudós merete azt állítani, hogy az igazi Biblia, amit Jézus sugallatként kapott nem érkezett hozzánk, és nem lehet a mostani Bibliát annak tekinteni.

A fogalmazása és amilyen körülmények között lettek írva, nehezen hiteti el az emberrel, hogy tényleg Jézus tanításait tartalmazzák.

Dr. S. G. Cado a "Jézus élete" című könyvében azt írja: "A négy Evangéliumot jó dokumentumnak kell tekinteni olyannyira, ha bármilyen ellentmondást találunk más könyvben, hozzájuk fordulunk az igazságért. De olyan anyagot találunk benne, amelyre több véleménnyel vannak az emberek az igazságában. A bizonytalanság olyan erős tényező, hogy miatta kénytelenek vagyunk feladni a fegyverünket és kihirdetni azt, hogy bármilyen munkát végzünk ezen,

feleslegesen van. Bizonyos ellentmondások vannak néhány Evangéliumban, amelyek erős védést alkalmaznak annak az elméletnek, amely szerint Jézus egy legenda volt.

Ezt az elméletet viszont más részek tagadják. A többi bizonytalanság még mindig veszélyes. Ezért nagyon sokan vannak, akik hisznek Jézusban, hogy létezett, reménytelenül állnak, miközben megpróbálják az igazi történelmet előhozni a legendás anyagból, amelyet az Evangéliumok tartalmaznak."

A koráni igazság:

A Koránban nem lehet semmiféle kétség, mivel csak a sugallat szavait tartalmazza, ahogyan azt Mohammad próféta - Isten áldja meg! - megkapta. Részletesen kapta meg a Próféta a Koránt. Mihelyst megkapta a sugallatot, azt rögtön áttovábbította a barátainak, hogy jegyezzék meg fejből is és írják is le.

Mindig világosan megmutatta azt a helyet, ahol a sugallatot kapta. Így lett az egész Korán leírva és így jegyezték meg többszázszor fejből Mohammad idejében - Allah áldja meg!.

A Próféta - Allah áldja meg! - halála után, abu Bakr első kalifátus Zayd bin Tahit-ot bízta meg arra, hogy az egész Koránt gyűjtse össze neki könyv alakban. Zayd bin Tábit össze is gyűjtette, ahogyan Mohammad barátai leírták bőr darabokra és összehasonlította azzal, amit a hívők tudtak fejből. Semmi kétség nem volt a két anyag között (az összegyűjtött és a megjegyzett anyag között).

Amikor Utmán bin Affán lett a III. kalifa, megparancsolta, hogy írják le a Koránt hét példányba, amelyeket szét is küldött a négy iszlám birodalomnak az összehasonlítás után.

Egyik példány meg is van Tasqant városban. A császári állam, Oroszországban több másolatát kiadta az eredeti példánynak.

Teljes egybeesés van az eredeti példány és a mostani világban lévő összes Korán között. Ugyanazt az egybeesést találjuk az iszlám időszámítás első századából származó Korán-írások és a most létező példányok között.

A Próféta - Allah áldja meg! - ideje óta a mai napig az emberek fejből jegyzik meg a Koránt. Most például több százezren tudják fejből.

Eddig senki sem merte azt állítani - akár muszlim ember, akár nem -, hogy a Korán nem igazi sugallat. Sőt egy nem muszlim író Sir William Moier azt írja a

"Mohammad élete" című könyvében: "Már nem létezik olyan könyv, amely több mint XII. százada megtartotta a sugallat tisztaságát, mint a Korán."

Második fejezet

Jézus és Mohammad:

Semmi más nem mutatja ki az ellentmondásokat a kereszténység és az iszlám között, mint összevetni azt, amit az iszlám mond Jézusról - Allah áldja meg! - és azt, amit a kereszténység mond Mohamadról - Allah áldja meg! - Miközben a muszlimok hisznek Jézusban, mint Allah egyik prófétája, nagyra becsülik őt és tisztelik, a keresztények eltagadják a Mohammad által hozott küldetést és le is becsülik őt. A két próféta életrajzának a tanulmányozása után az eredmények megmutatják, hogy mind a kettő a teremtmények Urának a küldötte. Mind a kettő a hitelesítésnek és az emberiség megmentésének szánta az életét.

Jézus Krisztus életrajza és küldetése:

Jézus, Mária fia i. e. 7-5-ben született, Palesztina egyik falujának egyik szerény házában.

Keveset tudunk élete első éveiről, sőt csak annyit tudunk róla mondani, amit Lukács mondott: **"Nőtt a teste és a bölcsessége, a szívében egyre nagyobb lett az Isten és az emberszeretet."** Amikor kb 33-35 éves lett, akkor mutatkozott egy próféta Palesztinában, aki "a megbánást kell megkeresztelni a bűnök eltörléséért" hirdette. Ez a próféta, keresztelő János. Elment hozzá Jézus és meg is keresztelkedett. Abban az időben kapta meg Jézus a sugallatot, hogy Őt választotta az Úr a zsidó nép Messiásának azért, hogy az igaz vallást hirdesse a világban és egyben a zsidó nép utolsó prófétája legyen.

A zsidó népnek nem volt ismeretlen az Istenben való hit, de amikor Jézus - Allah áldja meg! - jött az igazi vallással - annak idején -, akkor ők visszautasították és meg is tagadták a földi javak miatt.

Példának okáért az ő Talmudukban az jött: **"Aki leértékeli a kézmosást, annak a büntetése, hogy eltűnjön e világból."** Ezért mondta Jézus a következőt: **"Elhagytátok az Isten parancsát és a ti saját szokásaitokba kapaszkodtatok."** Nagyon furcsa szokásaik voltak, mint pl. nem szabad több mint 2000 karnyi távolságot megtenni szombati napon. Vagy ecetet használtak fájdalomcsillapításra, de csak gargalizálni lehetett vele és nem volt szabad meginni. Szombaton a beteget nem lehetett elvinni orvoshoz, ha fáj, vagy eltört valamije, de halál veszélye esetén ki lehetett hívni az orvost. Jézus - Allah áldja meg! - mindent megpróbált, hogy kiszabadítsa őket ebből az egérszögből. Azt mondta nekik, hogy a szombat az emheré, nem pedig az ember a szombaté.

Figyelmeztette is őket, mondván: **"Jaj nektek, ti akik a saját kezetekkel írjátok, jaj a képmutatónak és a beképzelt embernek. Arra siettek, hogy a fodormentának és a fűszernek az alamizsnáját kifizessétek és elhagyjátok a vallás legnagyobb dolgait, mint a hitet, a kegyelmet. Ti, vak képmutatók, akik eltapossátok a bolhát és elnyelitek a tevét"**.

Jézus vallása, az Úr és az emberfia szeretetét hirdette, megpróbálta ezt a szeretet a népe eszébe belevésni a jótanácsaival. De a zsidó tudósok ahelyett, hogy elismerték volna, hogy ő a Messiás, akiről tudtak az előző prófétáktól, megtámadták, és ők lettek az elsőszámú ellenségei. Sőt a római királyt arra bátorították, hogy feszítse keresztre. Ez a férfi, akivel a saját népe nagyon keményen bánt, mint egy törvénykívülivel, egy igazi történelmi ember volt. Jó, tiszta életet élt, olyat, amely az Úr által volt vezérelve. Bölcsességét és bátorságát együttesen kimutatta népével szemben, amely tévelygő volt. Példakép volt nemességével, szerénységével, a barátait szolgálta és az ellenségeiért foháskodott. Sok csodát művelt, de nem dicsekedett vele, hanem mindig "az Isten ujjá"-nak mondta magát, és hogy ezt bárki megteheti az emberek közül, az Úr akaratával. Kegyelme a kínzókkal, és a hiúkkal szemben igazán csodás volt. Nyugodtan lehet állítani róla, hogy legyőzte a Sátánt, és a rosszságot is.

Jézus mondásai Mohamadról:

A zsidók bűnözése Jézus - Allah áldja meg! - ellen, oka volt az úri áldás megtiltásának. Jézus elmondta nekik, hogy már nem lesz közülük soha próféta és az Isten már átadta a hatalmat egy másik népnek, amely megérdemli. Azt is mondta: **"Az a kő, amit az építők eldobtak és elutasítottak, ugyanaz lesz az alapkő"**. Intvén, hogy Sámuel fiai, akiket a zsidók eltagadtak, Isten választotta ki a nagy küldetés viselésére. Érvényes, hogy egy olyan próféta, aki Sámueltól származik, az egész világé lesz.

Jézus, e próféta jöveteléről olyat mondott, amiben kétség nem lehet: **"Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek."** (János:16/12-13)

Egy másik Evangéliumban, (amelyet a keresztények most nem ismerenek el) szent Barnabás Evangéliumában Jézus mondja, hogy ez a bizonyos igazság lelke, vagy szívek javítója, a várandó próféta lenne, hogy a világot az igazsághoz vezesse. Jézus e prófétát név szerint említi szent Barnabás Evangéliumában.

"És amikor megkérdezte a pap: mi lesz a szívek javítójának a neve, és mik azok a jelek, amelyek által meg fogjuk ismerni? Jézus azt válaszolta, a neve csodás, Isten a lelke. Megteremtésekor adta neki a nevét, lelkét az égi fényben lakoztatta. És ekkor azt mondta az Úr: "Te miattad, ó, Mohammad meg fogom teremteni a Paradicsomot, az egész világot és az összes teremtményt, ajándékként fogom adni Neked. Aki Téged követ közülök, az áldásomat fogja megkapni, de aki elmegy Tőled az átkom lesz rajta. Amikor elküldelek a világra, Te leszel a megszabadulás küldötte, és a Te szavad lesz az igazság. Ezzel fogod elkápráztatni az Eget, és a Földet, de a hited nem fog soha megcsorbulni." Mohammad, az áldott név. Ekkor mindenki örvendezett, és hangosan fohászzkodott, hogy: Ó, Urunk küldd el nekünk a prófétát, és ó, Te Mohammad gyorsan gyere el hozzánk, hogy megszabadíts."

Mohammad életrajza:

Mohammad próféta - Allah áldja meg! -, akiről Jézus - Allah áldja meg! - beszélt, 571-ben született az Arab-félszigeten. Születésekor az igaz vallást már régen elfelejtették, vagy változtattak rajta. A nép, amely között a Próféta megszületett, Sámuelről származik. Pogányok voltak és bálványimádók, akik nagyon belemélyedtek a tudatlanság dolgaiba. A dzsungel törvényei szerint éltek, néhány törzsi törvény mellett.

Mohammad - Allah áldja meg! - e nép között istenimádóként élt, soha nem borult le egy bálványnak sem. Jó, igazságos, szeretetreméltó, tiszta emberként ismerték meg az emberek. Az idő elteltével nagyon fájt a szíve mindazért amit az emberek tettek. Sok időt töltött a Teremtő megismerésével úgy, hogy gondolkodott a nagy Isten teremtményeiről. Azzal is sokat törődött, hogy az Isten miért teremtette meg az embert? Azzal foglalkozott, hogy visszatérítse népét az igaz, és egyenes útra, hogy megnyerjék Allah tetszését, és Ő az övéket. Negyvenéves korában jött el hozzá a sugalmazó - Gábriel arkangyal -, hogy az Isten őt választotta az egész világ prófétájának.

Elkezdte hívni népét az egy Isten, az irgalmas Teremtő, a teremtmények Ura kizárólagos imádatára. Arra hívta őket, hogy hagyjanak el mindenféle rosszságot és azt kívánja mindenki a testvérének, amit magának is szeretne. Azt mondta nekik, hogy az igazi vallás az, hogy a mások fájdalmát eltávolítsák és segítsenek egymáson, önzés nélkül. Mindez Allah tetszésének megnyeréséért van. Azt is mondta nekik, hogy a vallás gyakorlása semmit sem ér, ha nem vezérli az embert arra, hogy igazságos és jót cselekvő ember legyen. Allah erről azt mondja:

"Mit gondolsz arról, aki hazugságnak tartja az Ítéletet? Ő az, aki durván elzavarja az árvát, és nem ösztönöz a szegény táplálására. Jaj az imádkozóknak, akik hanyagok az imájukban, s azt szeretnék, hogy az emberek szeme rajtuk legyen, ám a segítségadást megtagadják." (107:1-7).

Azt is hirdette, hogy az emberek testvérek és mindenki Ádámtól származik. Hogy senki sem jobb a másiknál a színével, társadalmi helyzetével, származásával, vagy állampolgárságával. A Próféta nem kapott mást, csak azt amit az előző proféták. Megtagadták a profétaságát, megkínózták, elhagyták és sok embert megöltek azok közül, akik hittek neki.

A Mekka városában lakozó törzsek összefogtak ellene, hogy megölik és majd szétfolyik a vére közöttük. Tizenhárom esztendő eltelte után, amely tele volt kínzással és fájdalommal, átvándorolt a Próféta - Allah áldja meg! - Medinába, ahol sokan felvették az új vallást. Itt volt a nagy váltópont az életében. Nem a hitelesítéssel, hanem a muszlim társadalom alapjai felépítésének előírásaival kezdett foglalkozni. Az egy Istenről tanított a társadalomban, és Medinán kívül is elkezdte az iszlám küldetéseinek az alapjait lerakni. Társadalmi változásokat csinált a társadalmi életben, mint pl.: egyenlővé tette a nőt a férfival. A rabszolgaságnak kezdett véget vetni. Az alkohol és a szerencsejátékok teljes megtiltása határt szabott az emberi kihasználásnak. A szerzetesi életet is megtiltotta. Minden ember, vagy embercsoport megkapta vallásgyakorlási szabadságát. Olyan fontosabb törvényeket írt elő, amit még nem láthatott az emberiség. Egy állam felépítése, amelyben a vezetés az igazság és az irgalom együttese.

Mindezzel hatalmas várat épített a világi testvériségből, amely nem ismert különbséget az ember származása, színe, nyelve között. Az egyedüli különbség az emberek között az isten-félés, és az egy Isten parancsainak a követése volt. A küldetés teljesítése után meghalt a nagy Próféta, a proféták pecsétje, 632-ben. A Koránt, amit Alláhtól kapott, és rengeteg hagyományt hagyott hátra az emberiség egyenes útra való vezetése érdekében, amely minden korszakban használható.

Példaképi személyisége:

Az iszlám profétája istenimádóként élt, ő volt az emberek példaképe, az élet minden ágán. A Korán mondja: **"Allah küldöttében pedig szép példaképek van annak, aki reményét Allahba és a végső napba vetette és gyakorta megemlékezik Allahról."** (33:21).

És még: **"Próféta! Elküldtünk téged, hogy tanú és örömhír-vivő légy, és hogy az ő engedelmeivel Allahhoz szólítsál és világító lámpás légy."** (33:45-46).

A Próféta életében megtestesült a Korán sok jó példája. Amikor Aisát a Próféta feleségét megkérdezték erkölcsi érzületéről, azt mondta: "Az erkölcsi érzülete egy sétáló Korán volt". Ha azt mondanánk, hogy a Próféta bűn nélkül élt, akkor ez egy negatív tulajdonságnak számítana. Mert Ő, nemcsak bűn nélkül élt, hanem ellenállt minden csábításnak, az életét Allah féltésében töltötte, pontosan úgy, ahogyan Allah előírta a Könyvében: **"Mondd: Az istentisztelem az áldozat(i állat)om Allahot illetik, a teremtmények Urát!"** (6/162).

A Próféta olyan volt, ahogyan Allah mondta. (*)

(*) "Bizony nagy (erkölcsi) érzületű vagy." (68/4) - A fordító.

Szeretete körülvette a barátot és az ellenséget is. Így szokott parancsolni barátainak: "Ha szeretitek Allahot, akkor szeressétek a testvéreiteket". Aggódott az emberek sorsáért, addig munkálkodott, amíg a Sátán sugallatait teljesen kiűzte belőlük. Szomorú lett volna, ha teljesítenie kellett volna Allah valamelyik bírálatát valakin. A Próféta soha nem bántott senkit sem.

Egy veszélyes pillanatban egy férfi megkérte a Prófétát, hogy átkozza meg ellenségét, mert kiűzték és bántották. Erre a Próféta azt mondta: **"Nem átkozgatásért lettem küldve, hanem az irgalmasság kéréséért a teremtményeknek. Ó, Allahom bocsáss meg népemnek, mert tudatlanok"**.

Erre nagyon jó példa, amikor visszatértek a muszlimok Mekkába és volt a nagy győzelem, akkor az emberek - a hitetlenek - Mekkában nagyon féltek és aggódtak, hogy mi lesz velük? A próféta teljes biztonságot adott nekik, miközben ők verték, ütötték, kiűzték és meg akarták ölni a barátaival együtt. Ez a cselekvés teljes megtestesülése a bölcs mondatnak: "szeressétek az ellenségeiteket". A Próféta az emberiség megmentése miatt jött, és azért, hogy javítson a rosszaságon, amellyel tele van az emberiség. A társadalmi ellenségei tetszését elnyerte, szeretetével és irgalmasságával. A segítőkészsége példa volt.

Barátja volt a reménytelennek és segítője a szegényeknek és a gyengéknek. Egész életében harcolt az emberiség, Allah egyenes útjára való vezetése végett. Ezek mellett persze a Korán parancsait követte: **"Nincs kényszer a vallásban"** (2/256).

A tulajdonságai és az erkölcsi érzülete példa volt arra, hogy nagyot lépett barátaival a hit terjesztésében és mégis szerény, jó szívű ember maradt.

Elismerte Isten hatalmát és erejét. Mind azt a lelki és erkölcsi csúcst amit elért, abban fejezte ki, hogy: **"Mondd!: Én csak hozzátok hasonló ember vagyok, (aki) azt a kinyilatkoztatást kaptam, hogy a ti Istenetek az egyetlen Isten. Járjatok hát a hozzá vezető egyenes úton és kérjétek az Ő bocsánatát! Jaj azoknak, akik (más isteneket) társítanak (mellé)."** (41/6).

Nem muszlimok dicsérete a muszlim Prófétáról:

Miután a tanulmányozást nemcsak keresztény tudósok és missziósok végezték, hanem olyanok is, akik nem tartoznak sehová sem, a nyugatot még jobban kezdte érdekelni Mohammad próféta küldetése. A következőt írjuk itt, amit Huston Smith írt "Az ember vallásai" című könyvében, amely nem régen jelent meg:

"Tiszta szívű volt (Mohammad próféta), szerették a barátai, és azt mondták róla, hogy jó beszédű és jó vele lenni. A szomorú dolgok még érzékenyebbé tették őt az emberiség fájdalmai miatt. Mindig kész volt segítő kezet nyújtani másoknak, főleg a szegényeknek és a gyengéknek. Nagy becsülete miatt olyan neveket kapott, amiért irigyelhetjük Őt. Az emberek "igazmondónak és becsületesnek" ismerték. Attól függetlenül, hogy nagyon érdekelte őt a népe, mégis messze maradt az ő útjuktól és nézetüktől. Idegen volt a tévelygő társadalomban. Gyerekkorától amíg próféta nem lett, a népe viselkedése nagyon visszataszító volt számára, mivel látta, mindig csak egymás ellen harcolnak Mekkában, továbbá hogy elterjedt volt a paráználkodás, a tévelygés stb. Mindig csendben gondolkozott azon, ami körülötte zajlott. A mágia és a legenda időszakában, amikor az emberek között terjedt a sok csoda a hamis papok keze által, a Próféta cselekedett, hogy ezek az emberek ne használják ki a gyenge embereket ilyen helyzetben.

A bálványimádóknak, akik csodát vártak és a bálványokkal kereskedtek, olyan szavakat mondott, amely döntő volt: "Allah nem azért küldött, hogy csodákat műveljek, hanem azért, hogy a jó útra hívjalak benneteket, tanácsot adjak nektek, magasztaltassék az én Uram! Vajon mi más lennék én, mint ember és küldött!" Elejétől kezdve ellenezte, hogy magasztalják őt: "Soha nem mondtam, hogy enyém az Ég és a Föld java, hogy a jövőbe látok, azt sem, hogy angyal vagyok, hanem csak a teremtmények Urának a küldötte. Küldött, hogy az igaz vallást terjesszem az emberiségnek. "Ha mindenképpen csodák kellene, akkor azt ne Mohammadban keressük, hanem Allah nagy teremtésében. Ezért viszont csak szét kell néznünk, és máris láthatjuk őket körülöttünk: csillag, amely úszik az égen vagy kötve van egy rendszerhez, és az egész világ tökéletes felépítése, akár Égen, akár Földön.

Az eső leesik a felhőkből, hogy feltámassza a halott földet, a pálmafák, ahogyan arany datolyáikat hordják, a hajók ahogyan úsznak a tenger vizén, és elhozzák az emberek számára a jót. Mindez egy olyan Isten műve, akit mi csináltunk volna kőből?

Nagy butaság, hogy arra kéri a Prófétát, hogy mutasson nekik jeleket a Teremtő létezésére, miközben minden körülöttük arról beszél. Abban az időben Mohammad arra tanította az embereket, hogy tiszteljék a világrendszert és gondolkozzanak el a Teremtő munkáján. Mindez bizonyíték arra, hogy a muszlimok feltalálók és felfedezők voltak a keresztények előtt. Lain Pool történész is írt Mohammad személyiségéről "Mohammad mondásai és tanításai" című könyvében, amiben a következőket mondta: "Ő az, aki kiállt több évig népe gyűlölete ellen, ő az, aki soha nem utasított el olyan kezet, amely kézfogásért nyúlt. Soha nem volt a szerződések megszegője, a gyerekek is nagyon szerették, soha nem ment el mellettük úgy, hogy ne nevetett volna rájuk, és ne szólt volna hozzájuk egy jó szót. Ő az olyan kevés emberek közé tartozik, akik elérték a boldogság csúcspontját, amikor a nagy igazság volt életük középpontja. Az egy Isten küldötte volt és ezt ő soha sem felejtette el. Vagyis azt, hogy miért lett erre a világra küldve?

Átadta küldetését népének nagy büszkeséggel és egyben szerénységgel is".

A. J. Leonard utal a Próféta igazságáról így ír "Az iszlám erkölcsi érzülete és a lélek értéke" című könyvében:

"Először is el kell ismerni, hogy Mohammad nem volt varázsló, vagy hazug, hanem egyike a legbecsületesebb, legigazságosabb és legnemesebb embereknek, akit valaha láttak az emberek. Ő nem csak nagy ember volt, hanem az emberiség egyik legnagyobb embere. Nagy volt mint próféta, és mint népének egyik polgára, és mint államvezető is.

Ő volt egy olyan birodalomnak az anyagi és erkölcsi alapítója, amely szétszórt volt ide-oda. Sőt mitöbb, egy olyan vallást alapított, amely még mindig fennáll.

Ő az igazat mondó, mert igazságos volt saját magával, és a népével szemben, és Urával is.

Ha mindezt elismerjük, akkor rájövünk, hogy az iszlám az igazság vallása, amely elvezeti azokat akik őt választják az igaz és egyenes útra.

És kihozza őket az emberiség tudatlanságának sötétségéből a világos és igazságos világra."

Végül pedig itt van La Martin Franciaország egyik leghíresebb költője, aki így ír Mohammad nagyságáról: "Nem történt soha ilyen nagy, nemes feladat megbízása egyetlen emberrel sem." Az ember képessége feletti volt ez a megbízás, mert ezzel a feladattal együtt eltaposta azt a tévelygést amely elválasztotta az embert az Urától. Vele kapcsolja össze az embert Allahal, az Urával.

Vele hozza vissza az egyedüli istenséget a sokisten imádata helyett, amit annak idején imádtak. Még nem történt soha, hogy egy ember ennyit csinált volna ilyen kevés eszköz mellett. Ugyanis teljesen magára támaszkodott a feladat teljesítésében kevés hívő ember segítségével, akik vele voltak a nagy sivatagban.

Végül pedig nem történt még olyan, hogy egy ember ilyen világra szóló forradalmat csinált volna. Mert nem kevesebb, mint két évszázad múlva az iszlám megjelenése után az egész Arab-félsziget már a hit és a fegyver alatt állt. Ezután pedig Allah nevében megtámadta Perzsiát, a két folyó közti területet, Nyugat-Indiát, Szíriát, Etiópiát, Afrika északi részét, néhány szigetét a Földközi tengernek és Franciaország néhány területét. (*)

(*) Ez nem azt jelenti, hogy az iszlám a kard és az erőszak vallása, hanem a megszabadításé. Az emberek tévelygésben, hitetlenségben éltek, ezért az iszlám vallás megadta a szabad vallás gyakorlását ezekben az országokban. Illik tudni még azt is, hogy a muszlimok soha nem támadtak fegyvertelent, időset, nőt, vagy gyereket. Mohammad - Allah áldja meg! - olyan utasításokat adott a hadseregnek mindig, hogy **"Ne öljetek időset, se nőt, se gyereket, és senkit sem kivéve azt, aki fegyvert hord ellenetek. Ne vágjatok fát, és ne égessetek el semmit"**. Az iszlám birodalma alatt mindenki megkapta a teljes jogát az élet minden ágában. - A fordító

Ha a megnézzük a cél nemességét, az eszközök csekélységét és az elért eredményeket, akkor nagy emberi zsenialitásra döbbenünk rá. Ki meri összehasonlítani Mohammadot az új történelem bármelyik nagyjával? Azok a nagyok akik a fegyvert kitalálták, a törvényeket megalkották, csak olyan vázakat alapítottak, amelyek legtöbbször a megalkotója előtt lerombolódtak és sikertelenül járt.

De ez a férfi, nemcsak a hadseregeket, a törvényeket, a császárságokat, és a népeket mozgósította, hanem vele együtt emberek millióit is, akik annak idején kb. a világ egyharmada volt. Sőt még a vallásokat, a szent helyeket, a gondolatokat és a lelkeket is megmozgósította a Könyv, a Korán segítségével, melynek versei az élet minden oldaláról szólnak. Megalkotott egy olyan közösséget, amely mindenféle emberfajtából állt, a nyelv, a származás

figyelman kívül hagyásával. És egy olyan tulajdonságot hagyott bennünk, hogy gyűlöljük az istentársítást.

Úgy különböztek a hívők, hogy nagyon ellenálltak mindenféle hamis istennek, amely bepiszkította az eget. A világ lakóinak az egyharmada felvette a vallást és ez volt a Próféta egyik csodája.

Illetve nem a férfi - Mohammad - csodája volt, hanem az észé. Eleve az, hogy az egyistenséget hirdette a sokisten imádat idején, az maga csoda volt. Amikor azt a szót hirdette, hogy "egyisten", ezzel lerombolta a hitetlenség imaházait és a világ egyharmadát magával ragadta.

Az élete, a forradalma a legendák ellen, a bátorsága a pogányok ellen, a nagy teherbírása a kínzásnak volt kitéve 15 éven keresztül Mekkában. A türelmessége népe ellenállásával szemben addig tartott, amíg majdnem az áldozatuk lett. Mindez a hit terjesztése, és az erkölcstelen szokások elleni háborúja mellett. Mély hite a sikerben, nyugalmassága a nehéz időkben, szerénysége győzelemkor, fohásza amely folytonos volt Allahhoz, a nagy győzelem amit halála után aratott, mindez tanúsítja, hogy nem egy hazuggal szemben van dolgunk, hanem egy erős és szilárd hitű emberrel. Megalkotta vallása dogmáját, és két alapvető pontban építette fel:

- (1) Egy Isten van,
- (2) Érinthetetlen az egy Isten.

Az elsőből megtudjuk ki Allah - az Isten -, a másikkal pedig hitet ad a rejtett dolgokba. Ő filozófus, szónok, alkotó, harcos, győzelmet arató, gondolkodó, küldött és az ész vallása és imádat megalkotója is egyben. Mindezt szobor és bálvány nélkül. Hús császárság vezetője volt, a lelki császárság mellett. Ő volt Mohammad. Ha figyelembe vesszük az egész emberiség hatalmának tényezőit, akkor se találunk nála nagyobbat.

Mit kell tudni Jézus és Mohammad történelemről?

Attól függetlenül, hogy az összehasonlítás nem a legjobb, összehasonlítani sem lehet Mohammadot - Allah áldja meg! - Jézussal - Allah áldja meg! -, ahogyan a Biblia leírta őt.

Miközben tudjuk Mohammad életének minden részletét, ahogyan azt megőrizte nekünk a sok könyv és a történelem, Jézus élete viszont nagyon rejtelmes és nem világos. Néhány történész azt mondja, hogy Jézus nem létezett igazából, csak a legendákban szerepel.

Ez persze nem igaz. Mi muszlimok igaz, hogy hiszünk Jézusban, Mária fiában, aki Palesztina valamelyik falujában született i. e. néhány évvel és az új vallást hirdette a zsidóknak, mint a várt Messiás. De nagyon kevés információnk van a történetéről és a személyéről.

Még mindig sok vita van, hogy mikor, hol és hogyan született meg. Nem tudunk sokat az életéről mielőtt 30 éves lett, és még mindig nem világos hogyan halt meg. Az Evangéliumok két, vagy annál egy kicsivel több évről beszélnek, de akkor se teljesen világosak történelmi szempontból. Fülünkkel hallottuk, hogy Cado, a templomi történész Oxfordban, mit mondott. Azt mondta, hogy lehetetlen szétválasztani története igazságát, a legendás meséktől, amelyeket a hiteles Evangéliumok tartalmaznak, miközben próbáljuk leírni Jézus életének részleteit.

Az Evangéliumokból kiderült, hogy Jézus egy nagy ember, de rejtelmes.

A tökéletes modell:

Ha a szent Koránt vesszük figyelembe, akkor rájövünk, hogy Mohammad és Jézus egyenlőek a tisztaság és a nemesség szempontjából. Jézusnak - Allah áldja meg! - nem adódott meg a lehetőség, hogy a tökéletes modellt megmutassa.

De ha megkapta volna a lehetőséget, akkor biztos, hogy a tökéletes modellt mutatta volna meg, ugyanis egy Isten küldte el őket. Jézus - Allah áldja meg! - nem nőült meg soha, ezért nem lehetett belőle jó és tökéletes apa és férj példaképe. Nem győzte le az ellenségét ezért nem volt úgy jó példakép, mint egy győzedelmes vezér, ellensége ellen. Akik ellene voltak, nem voltak foglyok nála, hogy megbocsátó és irgalmas vezért lássunk benne.

Mindenféleképpen Mohammad életrajzához kell visszatérnünk, ha a tökéletes példaképet akarjuk látni az apa, az igazságos uralkodó szerepében, akit soha nem térít el más dolog a kötelességétől. Mohammad - Allah áldja meg! - mindenféle kínzást és sikert átélt, és mindegyikben példa volt a türelmessége, bátorsága és az ellensége szeretete iránt, miközben az új vallásra hívta őket. Jó példaképet mutatott a magán uralkodni tudó emberként is az ellenségeivel szemben, amikor gyengék és erőtlének voltak.

Jézus nagyon sok tanítását nem tudta bemutatni a gyakorlatban. Például azt tanácsolta a barátainak, hogy adják el a ruháikat és kardokat vegyenek rajtuk: **"Most azonban, - folytatta -, akinek van erszénye, vegye elő, ugyanúgy a tarisznyáját is. Akinek pedig nincsen, adja el a ruháját és vegyen rajta**

kardot." (Lukács, 22/36). De nem tudta nekik megmutatni hol és hogyan használják a kardot.

Az igazságtalanság és zsarnokság ellen harcolni valamikor kötelezővé válhat, például amikor látjuk a zsarnokokat, és azok követőit, akik ölik a fegyvertelen férfiakat, nőket, gyerekeket és megtiltják nekik, hogy vallásukat gyakorolják.

Az iszlám prófétája megmutatta nekünk, hogyan kell viselkedniük az igazság katonáinak az erőszak ellen, és azt is megmutatta, hogy miként kell viselkedniük a harctéren, győzelemkor és veszteségkor.

Jézus ugyanazt a tiszta utat követte, amit Mohammad is követett egész életében, de Jézus nem élt sokáig, hogy a tanításait megtestesíthesse és véghez vihesse. Nem adódott meg neki a lehetőség, hogy a parancsolatait kibővítse annyira, hogy az élet összes terén használni lehessen. Ha az ember le akarja élni az életét akár apaként, gyerekként, férjként, munkásként, jó szomszédként, állampolgárként, gondolkodóként, aki újat hirdet, áldozatként, akár a politikában, vallásban, továbbá akár államfőként, vezérként, katonaként, kereskedőként, bíróként, igazságos uralkodóként, akkor biztos, hogy mindennek a tökéletes modelljét megtalálja Mohammadban - Allah áldja meg! -.

Harmadik fejezet

Az iszlám és a kereszténység alapelvei:

A kereszténység, - ahogyan felfogják és hisznek is benne a katolikus és a protestáns keresztények -, azt a három alapdogmát tartalmazza, amelyet hitelesnek ismertek el az apostolok és szent Athnásius. A kereszténység öt fő alapelven alapszik:

- (1) A nagy szent-háromság,
- (2) Jézus istensége,
- (3) Jézus az isten fia,
- (4) Az eredeti bűn,
- (5) A megszabadulás.

Az iszlámban nem találunk ilyen alapelveket. Ugyanis az iszlám vallás hisz az isten egyedüliségében, miközben a kereszténység szent háromságot hirdet. Sőt az iszlám vallás úgy véli, hogy Jézus istenségében bálvány imádat van, ahogyan a Korán is mondja. Jézus soha nem volt az Úr képe, hanem Isten küldötte. Pontosan úgy, ahogyan az Isten által küldött összes próféta - Jézust és Mohammodot is oda értve -, mind Ádámtól származott.

Az iszlám azt a gondolatot is elveti, hogy Jézus az Atya fia lenne. Lehet őt isten fiának nevezni, ahogy isten többi jó szolgáját, de a szó szoros értelmében, hogy isten fia, azt nem. Az iszlám az első bűnt, a szent áldozatot és a megszabadulást is elveti.

Az iszlámi dogma viszont a következőkön alapszik:

- (1) Hit Allah egyedüli istenségében,
- (2) Hit Allah összes prófétájában, akiket a népeknek küldött,
- (3) Hit az összes szentkönyvben, amit Allah leküldött,
- (4) Az emberben lévő jóság és a nagy képesség a lelki előrehaladásban szinte határtalan (Allahban való hiten keresztül),
- (5) Mindenki felelős a saját keze munkájáért,
- (6) Hit az utolsó napban (a Feltámadás napjában),

(7) Egyenlőség, amely magában foglalja az embereket az egész világban.

A szentháromság:

A háromság fogalma azon alapszik, hogy van három isten, amelyek összevegyülnek és egy isten lesz belőlük. Ez a három isten a következő: az atya isten, a fiú isten és a szent lélek isten.

Athnásius dogmája ezt megerősíti: "Van az atya személye, a fiú személye és a szentlélek személye, de az atya a fiú és a szentlélek istenek valójában egyisten, akinek szól a magasztalás és a nagyság. Az atya ő az úr, a fiú is az úr, a szentlélek is az úr. Nincs három úr, hanem csak egy. Miközben a kereszténység megparancsolja nekünk, hogy ismerjük el minden személyt külön istennek, a katolikus vallás azt parancsolja, hogy ne mondjuk azt, hogy három úrság vagy három istenség" Ahogyan látjuk a beszéd sajátmagát ellenzi. Ez olyan mintha azt mondanák, hogy $1+1+1=3$, de ez a három csak egy.

Ha már egyszer három különböző és különálló isten van, akkor mindegyik külön-külön egy istent jelent. A keresztény templom elismeri azt, hogy lehetetlen összeegyeztetni a szentháromság hitét az egyedüli Úrság hitével, ezért azt hirdeti, hogy ez a nagy titok, amelyben vakon kell hinni.

Ezt mondja J. F. D. Groth pap "A katolikus tanítások" című könyvében: "A szentháromság a titkok titka a szó szoros értelmében. Csak maga az agy nem tudja bebizonyítani a három létét az egy istenben, de a sugallat ezt tanította nekünk. Még azután is, hogy megismertük a titkok titkát, akkor sem képes az emberi agy felfogni, hogyan egyesülnek össze az egyistenségben".

Igazán furcsa, hogy Jézus maga nem beszélt ilyesmiféle háromságról, amely egy Úrban egyesül össze. Nem változott meg a Jézusféle magyarázat istenről attól amit előtte mondtak a zsidó nép prófétái, akik az egy isten hitet hirdették az emberek között és nem a háromságot. Ezt az egyisten hitet halljuk Jézus szavaiban is:

"Jézus így válaszolt: Ez az első: Halld, Izrael: Az Úr a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből." (Márk:13/29-30) Tehát Jézus hitt az egy istenségben, ahogyan ezt mondja is: **"Jézus elutasította: Távozz Sátán! Meg van írva: Uradat, Istenedet imádd, s csak neki szolgálj!"** (Máté: 4/10).

A keresztények Jézus után háromszáz évvel találták ki a szentháromság elvet. Ugyanis a hiteles 4 Evangélium, amelyet 70 és 115 között írtak, nem

tartalmaznak semmi jelet a szentháromságról. Még Szent Pál maga se tud semmit a szentháromságról, pedig sok furcsa fogalmat bevezetett a kereszténységben. Maga a Katolikus lexikon is (amely hivatalosan van elismerve a keresztényeknél) elismeri, hogy nem volt háromság az első keresztényeknél, és azt hogy ez elv felépítése a negyedik évszázad utolsó negyedében történt. A lexikon azt írja: "Nehezen találunk a XX. század második felében értelmes és világos magyarázatot a szentháromsági titok elvére, és annak magyarázatára.

Ugyanis a háromság vitáját nagy sötétség takarja akár a katolikus, akár a római vagy akár más templomnak. Két fontos dolog történt: sok bibliai tudós és sok katolikus azt mondja, hogy az új háromságról (Bibliáról) senkinek sem szabad beszélni.

Párhuzamosan viszont a dogma írói és a keresztény szentség emberei azt mondják "Az ismeretlen szentháromság bennünk mozog a kereszténység első idejétől a IV. század utolsó negyedéig. Ennyi idő alatt ez az elv már végső lett és a keresztények teljesen készek voltak felfogni a háromságot az egyistenben."

Ugyanaz a katolikus lexikon máshol viszont azt írja a szentháromság létéről az egyistenben: "A keresztény életben ez a fogalom nem csak a IV. század vége felé erősödött meg. Ez a fogalom először az. u. n. "háromság elv" név alatt kezdődött, s nem találunk az első apostoloknál erről szóló fogalmat vagy képzetet se messziről se közelről".

Így láthatjuk, hogy ez a szentháromság fogalom nem Jézus tanításából származik, és semmi említés nincs róla se a régi se az Új Szövetségben. Az is látszik, hogy maga a fogalom furcsának tekinthető az első és a régi keresztények számára. Nem is számított hatásos alapelvnek, csak a IV. évszázad végén.

Ha pedig logikai szempontból nézzük ezt a háromság alapelvet, úgy találjuk, hogy nem áll össze semelyik józan ésszel sem, mivel messzibb van annál, hogy ezt fel lehessen fogni, sőt ellenzi az eszet és a logikát.

Ahogy már elmondtuk, ez az elv az egyedüli istenségnek ellent mond. Ha már hinni kell abban, hogy három külön isten, személy van, akkor hinni kell abban is, hogy mindegyiknek külön anyaga és külön tulajdonságai vannak, amelyekről nem mondhat le.

Hozzá kell még tenni azt is, hogy ez a három isten vagy végtelen vagy véges. Ha végtelennek vesszük ahogyan az egy igazi istenhez illik, akkor olyan három erő előtt találjuk magunkat, amely végtelen, örökkévaló, hatalmas, vagyis külön három isten. De ha végesnek tekintjük, akkor három véges istenről beszélünk,

amely nevetséges. Ugyanis külön-külön olyan három véges istenről van szó, amely egyistenben lévő háromistentől veszi az erejét.

Ha már pedig a három személy véges, akkor már valamelyik a három közül vagy az atya vagy a fiú vagy a szentlélek nem számít istennek.

A háromság elv azért jelent meg, hogy két teremtményt istenné tegyen, - Jézust és a Szentlelket - az egyisten mellé.

A keresztény írások pedig azzal magyarázták ezt az elvet, hogy ez a három személy külön-külön a az egyisten személyét akarja megtestesíteni. Akár hogy is nézzük történelmi vagy más szempontból, akkor is arra lyukadunk ki, hogy ez az elv nem más, mint letérni az észí vallásról a legendába.

Ugyanis ha a legendákat nézzük, akkor azt látjuk, hogy mindegyik más észtól származik, amely egy embernek a személyiségét vagy tulajdonságát akarja megtestesíteni, mint ha isteni tulajdonság vagy személyiség lenne.

Az iszlám tisztán és világosan az egyistenséget hirdeti, távoltart mindenféle teremtményi tulajdonságot az Istentől. Mindig erősíti az egyedüli istenséget, és elvet mindenféle társítást. Ő az egyedüli a személyében, az anyagában, amelyek szétválaszthatatlanok.

Ő a mindent odaadó a teremtményeinek, akikre nincs szüksége. Ő teremtett meg mindent, ő a teremtmények Ura, ő a mindenfelett rendelkező és a mindent tudó, ő az irgalmas és a könyörületes, ő az első és az utolsó.

Nem nemzett és nem nemzetett az Örökkévaló, senki se fogható hozzá, senki társa nincs az uralkodásában:

"Mondd: Ó Allah, az egyedülivaló, az örökkévaló! Nem nemzett és nem nemzetett. És senki nem fogható hozzá" (112:1-4).

"A ti istenetek egyedüli isten. Nincs isten, csak ő, a könyörületes, az irgalmas. Az egek és a föld megteremtésében, az éjszaka és a nappal váltakozásában, a hajókban, amelyek sietve haladnak a tengeren, (szállítva) azt, ami hasznos az embereknek, abban, hogy Allah vizet bocsát le az égből, és újjáéleszti vele a földet, miután az már meghalt, és amelyet mindenfajta állattal szór tele, a szelek forgandóságában, a felhőkben, amelyek az ég és a föld között szolgálni kényszerülnek - mindebben jelek vannak egy olyan nép számára, amely használja az eszt." (2/163-164)

"Allah - rajta kívül nincs más isten - az élő, a magában létező. Nem vesz rajta erőt szendergés, sem álom. Övé minden, ami az egekben és a földön van. Vajon (az égi lények között) ki az, aki engedélye nélkül közbenjárhatna nála (a Feltámadás apján)? Tudja azt, ami előtte van, és azt, ami mögötte van. Ők azonban nem fognak föl semmit az ő tudásából, kivéve azt, amit ő akar. Trónusa átöleli az egeket és földet. Megőrzésük nem görnyeszt meg őt. Ő a magasztos és a hatalmas." (2/255).

Jézus istensége:

Erről a kereszténység második alapelvéről Athnásius dogmája azt írja: "Ahhoz, hogy örökké szabadság legyen, hinni kell, hogy az Úr Jézusban testesült meg." A keresztények - akár a római katolikusok, akár a protestánsok - abban hisznek, hogy Jézus az örökkévaló isten, és abban, hogy ő a szent háromság második személye. Továbbá abban, hogy kb. kétezer éve azt akarta, hogy tökéletes ember testében jelenjen meg és ezért szülte meg őt szűz Mária. A "Katolikus tanítások" című könyv írója a következő szavakkal erősíti Jézus istenségét: "A Jézus istenségi elvét több helyen találjuk a Szentkönyvben, és a templom ezt az elvet a katolikus vallás egyik legfontosabb alapjának".

A protestáns író W. H. Torton a véleményét írja "A kereszténység alapja" című könyvében: "Azon a szavon, hogy "isten fia", a szószoros értelmét értette szent János is és a Biblia többi írója is". Ez az elv nem alapszik azonban Jézus mondásain, sem a tanácsain, amelyeket az Evangéliumok írtak.

Az igazság az, hogy Jézus nagyon erősen tagadta a saját istenségét, ugyanis azt mondja: **"Miért mondasz engem jónak? kérdezte Jézus. Senki sem jó, csak az isten."** (Márk:10/18)

Az Istenről beszélt amikor azt mondta: "Az én atyám a ti atyátok, az én Uram a ti Uratok" Ezek a szavak a Bibliában vannak, amelyek azt mutatják, hogy Jézus kapcsolatban maradt az Istennel ahogyan a többi ember, ugyanis teremtmény ő is, mint a többi, akiket a nagy Teremtő megteremtett.

Jézus kiabált a kereszten a reménytelenség miatt mondván **"Eloi, Eloi, lamma szabaktáni?"** Ez annyit jelent: **"istenem, istenem, miért hagytál el?"** (Márk:15/34).

Nos a józan eszű ember azt gondolná: az isten hogy mondhat ilyet? Ezt a szót egy reménytelen helyzetben lévő ember mondja a teremtőjének hogy segítsen neki.

Allah - az Isten - az imádott, az összes teremtmény hozzá fohászkodik és hozzáfordul segítségért. Olyan nincs is az eszünkben, hogy egy isten fohászkodna bárkihez is. Mindezzel ellentétben az Evangéliumok azt mondják Jézusról: **"S amikor elküldte a tömeget felment a hegyre maga, hogy egyedül imádkozzon."**

"Hajnaltájban, amikor még sötét volt, Jézus elindult, és kiment egy elhagyott helyre imádkozni." (Márk:1/35).

"Ő azonban elvonult a pusztába és imádkozott." (Lukács:5/16).

Az igazság az, hogy Jézus nem állította soha magáról, hogy isten, hanem azt mondta magáról, hogy küldött, akit Allah - az Isten - küldött. S azt, hogy Allah megsugallta neki a küldetést, hogy a többi embereket megmentse.

Ha visszatérünk Jézus szavaira, azt találjuk: **"Erre közbevágta: A mi atyánk: Ábrahám! Jézus így folytatta: Ha Ábrahám fiai vagytok, azt tegyétek, amit Ábrahám tett. De ti az életemre törtök, bár az istentől hallott igazságot hirdetem nektek. Ábrahám ezt nem tette."** (János:8/39-40).

"Az az örök élet, hogy ismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent és akit küldtél, Jézus Krisztust." (János:17/3).

Jézus szavai a következőt erősítik:

(1) Nincs csak egy istenség, s Jézus nem tudott semmit a szentháromságról. Ugyanis azt mondja szó szerint: "... az egyedüli igaz istent".

(2) Jézus nem volt isten, mivel más személyiséghez beszél, akit egy igaz istennek tart.

(3) Jézus világosan kihirdette, hogy ő az egyisten küldötte. Ugyanis azt mondja: "...és akit elküldtél, Jézus Krisztust". Pontosan olyan mint a szentháromság, amelyet Jézus után jóval később találtak ki. Igazából végig lehet követni Jézus istensége fogalmának megalakulását. Qwelliben nem volt több mint egy ember, akit Isten küldött. Ormarkosban volt Jézus személyének magasztalása, s ezáltal fűztek hozzá sok csodát.

Az első és a második századbéli írások azt írták róla, hogy egy angyal volt, aki megteremtődött a teremtmények előtt, de még mindig a teremtményekhez tartozott. Ezek után a János Evangélium elején és a III. ill. a IV. századbéli írásokban láthatjuk Jézus istenségét.

325-ben, írták a Maskon-i dogmáját, és az a következőket tartalmazza azoknak válaszul, akik nem voltak biztosak Jézus istenségében: "Hiszek Jézus Krisztusban egyedüli Úrként, ő egyedül az Isten fia, az atyától született meg idők előtt, az Úr Ura, a fény fénye, igaz Isten, megszületett és nem megteremtődött, tehát az ő anyaga az Úr anyagával megegyezik."

Józan ésszel hogyan lehet azt felfogni, hogy egy férfi - akit egy nő szült meg, s aki szenvedett a gyengesége miatt ahogyan a többi ember is, s aki folyamatosan nőtt fel megszületésétől kezdve addig amíg erős nem lett és felnőtt férfi, - Isten legyen???

Ha elismerjük, hogy egy Isten lehet gyenge és felvehet emberi alakot, akkor azzal együtt eltagadjuk az ő tökéletességét.

A kereszténység a megtestesülési elvét a pogányságtól vette. Mindnyájan ismerjük az előző népek legendáit, hogy hogyan testesítették meg a bátor embereket istenekké. A mai napig a hinduk a két híres bajnokukat Visnu Isten képének tekintik: Rámát és Krisnát.

Az iszlám elutasította a megtestesülési elvet, s kiszabadította a követőit ilyen legendákból. Erről a Korán azt írja: **"Hitetlenek azok, akik azt mondják: "Jézus a messiás, Mária fia." A messiás maga azt mondta: Izráel fiai! Szolgáljátok Allahot, az én Uramat és a ti Uratokat! Aki Allah mellé más Isteneket társít annak Allah megtiltotta a Paradicsomot, annak a lakhelye a Pokol tüze lesz. A vétkeseknek nincsenek segítők."** (5:72).

"Jézus olyan Allah előtt, mint Ádám. Porból teremtette őt, majd azt mondta neki: "Legyél!" és lett." (3:59).

Tehát a Korán szerint Jézus Isten prófétája, aki tiszta, nem hibázik pont úgy, ahogy Allah többi prófétája, de még mindig ember marad.

"A gyermek azt mondta: "Allah szolgálja vagyok! Odaadta nekem az Írást és prófétává tett." (19:30) Az iszlám szerint az összes próféta ember. Isten választotta őket, hogy az ő küldetését véghez vigyék. Nagy erkölcsi érzülettel rendelkeznek, szeretik a jó és a tiszta életet. A kapcsolatuk az Urakkal oly erős, hogy bármit is csináltak az Isten akaratával megegyezett. Amit az embereknek átadtak nem az ő küldetésük volt, hanem az Istené.

Isten szavát kapták meg, hogy az életükön keresztül megmutassák az embereknek az egyenes utat és az emberek jó példaképei legyenek: **"És akik öhelyette más gyámolítókat választanak maguknak, azoknak Allah az őrzőjük. Te nem vagy fölējük rendelt istápoló."** (41:6).

Jézus isten fia:

A kereszténység harmadik alapelve az, hogy Jézus az Isten fia a szószoros értelmében, amely nem egyezik meg Jézus tanításaival. A Tórában sok helyen találjuk azt a kifejezést, hogy Isten fia, pl. Izrael prófétát is annak nevezték Mózes könyveiben. **"Akkor ezt mondta a Fáraónak: Így szól az Úr: Izrael az én elsőszülött fiam"** (Kivonulás:4/22).

A Zsoltárokból viszont Dávid megkapta ugyanazt a nevet: "Az Úr végzését hirdetem: Ő így szólt hozzám: "A fiam vagy, ma adtam neked életet." (2. zsoltár:7).

A Tórában pedig Salamont Isten küldöttét is Isten fiának nevezték. **"Házat fog építeni a nevemben és a fiam lesz, én pedig az apja, s a királyságának trónját fogom rátenni Izrael népére örökké."** (22:10).

Ez az összes tulajdonság nem jelentett mást mint Isten igazi szeretetét, ahogyan azt a kereszténység prófétája is mondta: "Minden ember, aki az atya akaratát viszi véghez az az Isten fia. Az Istenfélőség, a jó cselekedet, az irgalmasság az, amely megérdemeltté teszi az embert az ilyen névre, hogy Isten fia. Ezt akarta Jézus is, amikor a követezőket mondta: **"Én pedig azt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért. Így lesztek fiaim mennyei Atyátoknak, aki fölkel a napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is."** (Máté:5/44-45).

"Boldogok a békeben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket." (Máté:5/9).

Nem lehet érthetetlen az a jelentés, amit Jézus akart ilyen szavakkal mondani. Így tehát nem lehet tekinteni Jézust Isten fiának a szószoros értelmében. Sokszor nevezte magát "embersiég fiá"-nak, de amikor azt mondja, hogy ő az Isten fia, akkor azt akarta vele, amit Ádám, Izrael, Dávid és Salamon is kaptak.

És azt akarta vele, amit ő saját maga mondott azokról, akik békeben élnek egymással. Olvassuk el a következőket, amelyek biztosan megmutatják, hogy mit is akart Jézus azzal, a mondattal, hogy "Isten fia".

Jézus folytatta: **"Hát nincs megírva törvényetekben: Én mondom istenek vagytok? Ha már azokat is isteneknek mondta, akikhez az Isten szólt, és az írás nem veszítheti érvényét, akkor hogy vádolhatjátok káromlással azt,**

akit az Atya megszentelt és a világba küldött azért, mert azt mondtam: Isten fia vagyok?" (János:10/34-36).

Ahogy Jézus beszélt erről a következőkben: **"Bár azt mondtam: Isteneknek mondanak titeket, és a magasságbeli fiai vagytok mind." Mégis meghaltok, mint az emberek, és elhulltok, mint a többi nagyok."** (82. zsoltár:6-7).

Ahogy régen is használták ezt a szót átvitt értelemben hogy "Urak", ezért mondta Jézus is ugyanazt magáról. Tehát látszik, hogy a nevezés nem bír több figyelmet, mint amennyit a Tóra megadott neki.

Mindezért semmi ok nincs arra, hogy speciálisan csak Jézust értsük Isten fiának a szószoros értelmében. A Korán teljes mértékben elutasítja azt a gondolatot, hogy Jézust Isten fiának nevezzük.

A keresztények azt mondták: **"Allah fiat nemzett. Magasztaltassék! Nem! Az övé minden, ami az egekben és a földön van. Minden teremtmény néki engedelmeskedik."** (2:116).

"Nem illik Allahhoz az, hogy fiat nemzzen. Magasztaltassék! Ha döntést hoz egy dologban, csupán azt mondja annak: "Legyél!" - és az van." (19:35).

Mégegyszer a józan ész az iszlám véleménye mellett áll. A filozófia pedig azt tanította nekünk: "Az a személyiség, amely el tud különülni egy másik személytől az életével és pontosan úgy, mint egy másik teremtmény, és olyanokkal rendelkezik, mint maga a személy, akkor ez a személy tökéletlen." Tehát azt állítani Allahról az Istenről, hogy van fia, tagadása az ő tökéletességének.

Az első véték:

A kereszténység negyedik alapelve "a bűnhődés", ugyanis a kereszténység azt állítja, hogy az első bűn az volt, amikor Ádám megszegte az Ura parancsát azzal, hogy evett a tudás fájából. Ezután pedig Ádám fiai megörökölték apjuk bűnét, ugyanis az emberek a bűnnel születnek meg.

Az isteni akarat viszont az, hogy fizetniük kell az embereknek, mert egy bűn nem maradhat bűnhődés nélkül. Semmi más nem mossa el a bűnt, mint a vér ömlése. Erről a következőket mondja Szent Pál: "Nincs bocsánat vér ömlése nélkül". (Zsidók könyve:9/22).

A vérnek viszont olyan tisztának kell lennie, amely nem követett el bűnt. Mivel az Úr ellen elkövetett bűn hatalmas volt, akkor a bűnhődésnek is legalább olyan nagynak kell lennie.

Ezért jött el az égből az Isten fia Jézus, aki a szent és tiszta vérét áldozta fel, s olyan nagy fájdalmat szenvedett, amelyet senki se bírna el. Mindez azért, hogy az emberiség bűneit kifizesse. És azért mert Jézus a végtelen isteni Úr, így képes volt rá, hogy visszafizesse a végtelen bűn árát is. Senki se szabadulhat meg (a Pokoltól) ha nem ismeri el Jézust szabadítóként. Meg van írva mindenkinek, hogy örökké a Pokolban lesz, mivel a természete az embernek a bűnök elkövetése, kivéve ha elismeri Jézust bünfizetőként, aki a tiszta vérét adta áldozatul.

Így észre lehet venni, hogy ez az elv három részre van osztva:

(1) Az első bűn,

(2) Hinni abban, hogy az Isten igazsága azt követeli, hogy vér ömöljön az emberiség bűnéért,

(3) Hinni abban, hogy Jézus megfizetett az emberiség bűnéért azzal, hogy kereszten halt meg, és így senki nem szabadulhat meg, csak úgy ha hisz ebben az áldozatban.

Az első részről azt mondja G. F. D. Grot:

A Szent Könyv azt tanítja nekünk, hogy a bűnt az összes ember megkapja Ádámtól (kivéve Mária), ugyanis Szent Pál azt mondja: "Ha már egyszer egy embernek (Ádámnak) a bűne oka volt annak, hogy bűnös lett mindenki, akkor egy embernek (Jézusnak) az igazsága visszaadta az életet mindenkinek. S mivel egy embernek (Ádámnak) a bűne miatt mindenki bűnös lett, akkor egy embernek (Jézusnak) az engedelmessége elég lesz arra, hogy mindenki az igaz úton legyen. Ezek a szavak tisztán és világosan kimutatják, hogy Ádám fiai mind megörökölték a bűnt az apjuktól."

Biztos nem találunk semmit Jézus tanításaiban se beszédjében a bűn örökléséről, sőt semelyik próféta sem állított olyat. Megtanították a próféták a népüknek, hogy senki sem viseli a mások terheit, s azt is megtanították, hogy mindenki megkapja a saját keze munkájának a gyümölcsét, s azt, hogy a gyerekek nem bűnhődnek az apjuk bűnéért. Pl. a következőt találjuk Grimia próféta könyvében:

"Azokon a napokon nem fognak többet mondani. A szülők megették a keserű szőlőt, a gyerekek pedig fogaznak. De mindenki azt akarja, amit a keze előadott. Minden ember, aki a keserű szőlőt megette, annak saját fogai fognak fogazni."

Ezekiel könyvében pedig olyat találunk, amely elveti ezt az elvet: "És megint megjött az Úr szava mondván: Mit jelent az a közmondás, amit Izrael földjén mondtok: Az apák megeszik a keserű szőlőt a gyerekek pedig fogaznak?"

Az Úr azt mondja: "Amíg élek nem adok nekik lehetőséget, arra, hogy ezt a közmondást használják. Figyelj! Az összes lélek az enyém. Az apák lelke mint a fiúké, az is az enyém. Az a lélek, amely bűnt követ el, meg fog halni. De ha az ember igazságos, jót cselekszik és az igazat mondja, nem eszik a hegyen, nem néz fel Izrael bálványaira, nem közösül a szomszédja feleségével, nem közelíti (nemileg) a menstruáló nőt, senkivel sem kegyetlen, hanem visszaadja a tartozását, továbbá nem ver meg senkit sem, odaadta a kenyerét az éhezőnek, a ruháját pedig a meztelennek, nem ad kölcsönt uzsorával, felemelte a kezét a kegyetlenségről, igazságot tett két ember között, az előírásaimat követte, akkor ez egy igazságos ember, és tényleg keresztény. Továbbá azt mondta az Úr: Nem viseli a gyerek az apja kegyetlenségét, ahogyan az apa se viseli a gyereke kegyetlenségét.

Aki jóra valóan cselekszik, az a maga hasznára teszi, és aki rosszat tesz az a maga kárára teszi. Ha a rosszat cselekvő visszatér a jó útra és a parancsolataim szerint cselekszik és igazságos dolgokat csinál, az élni fog, és nem fog meghalni." Jézus tanításai által kétség nélkül érezzük, hogy milyen könyörületessel nézettel rendelkezik a gyerekekkel szemben is. A gyerekek az ártatlanságot képezik, és soha nem mondta (Jézus), hogy a bűnnel születnek a gyerekek: **"Amikor Jézus észrevette, helytelenítette. Hagyjátok - mondta -, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké az Isten országa. Igazán mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy gyerek, nem jut be oda."** (Márk:10/14-15).

Az iszlám tagadja az első bűn fogalmát, és azt mondja, hogy az ember a fitrán (*) születik bűn nélkül.

(*) Fitra: eredeti arab szó, amelynek nincs szószerinti magyar jelentése. De meg lehet magyarázni azzal, hogy az ember belsőjében rejtező, veleszületett érzés, amelyben az Isten a jót lakoztatta - a fordító.

S az iszlám azt mondja, hogy a bűnt nem lehet örökölni. Büntetést csak azért lehet kapni, ha az ember nem Isten parancsai szerint cselekszik.

Ha a logikát nézzük, akkor teljesen kegyetlenségnek tűnik, hogy az egész emberiséget olyan bűnnel vádoljuk, amelyet az ősatyáik követtek el nagyon régen. A bűn az Isten parancsainak megszegését vagy tiltott dolgot jelent. A bűn csak a saját elkövetőjét terheli, és semmi köze nincs a fiainak hozzá.

Az ember a fitrán születik ahogyan már elmondtuk és szabad akarattal Szabadválasztást kapott, hogy a két út között választhasson. Tehát vagy a bűnt fogja követni vagy a rossz ellen fog harcolni a jó győzelméért miközben parancsolja az embereknek a jót és tiltja a rosszat.

A bűn az amikor az ember hibázik és a rosszat választja és beleesik annak a hálójába, miközben volt esze és tudta volna a jót választani. A történelem bebizonyítja, hogy a Föld népei közül nagyon sok férfi és nő egyaránt ellenállt a rossznak és a Sátánnak. A Sátánt elűzték a gondolataikból és tiszta életet éltek, ahogyan azt az Isten megparancsolta. Sőt a Biblia is sok jó embert megemlít Noétól kezdve Keresztelő Jánosig, akik tökéletességgel, egyenességgel, Uruktól való félelemmel és a bűntől való tartózkodással rendelkeztek.

A gyerekkort a születéstől kezdve bűnösnek tartani, ez az emberi ész tudatlanságának a csúcsát jelenti. Milyen kemény szívű ember az, aki hisz ilyen "bűn öröklés" elvben. Szent Augusztin a következőket mondta: "Azok a gyerekek, akik megkeresztelkedés nélkül maradnak, a Pokolban fognak égni örökké." Még nem régóta engedték meg, hogy a nem megkeresztelkedett gyerekeket a templomok temetőiben temessék el. Azelőtt ez meg volt tiltva, mivel az első bűnnel haltak meg.

Az első bűnről semmit sem említett Jézus - Allah áldja meg! - a tanításaiban, és nem is egyezik meg a logikával és a józan ésszel. Ezért tekinthetjük az ezen az elven alapulókat hamisnak. Ha jobban belemélyednénk abba a tervbe, amit a kereszténység előírt a szabadításnak, akkor mit találnánk?

Az Isteni igazság:

Azt mondja a bűnhődés alapelv második része, hogy az Isten igazsága követeli, hogy ki legyen fizetve az első bűn ára is, és a többi bűnnek is, amelyet az ember elkövetett.

Az Úr soha nem bocsát meg a bűnösöknek büntetés nélkül, ha pedig megbocsátja, akkor ez ellentmond az Ő igazságának. Erről beszél W. Gold Sacók pap: "Világos legyen, mint a nap világossága, hogy az Úr nem fogja megszegni az előírásait. Nem bocsáthat meg egy bűnösnek sem a megérdemelt büntetése nélkül. Mert ha ezt megtenné, akkor ki fogja őt az igazságos Úrnak

nevezni?" Ez a vélemény teljes tudatlanságot tükröz az Isten tökéletességével szemben. Ugyanis az Úr nem csak egy bíró vagy király, aki igazságot tesz az emberek között, hanem ő olyan, ahogyan a Korán mondja: "**Aki az Itélet lapját uralja.**" (1:4)

Ő az igazságos, de megbocsátó és irgalmas is egyben. Ha látja az emberben az igazi jóságot, az igazi bűnbánatot, a becsületességet a cselekedeteiben, és azt, hogy a rosszat eltávolítja magától, akkor megbocsátja neki az összes bűnét.

Ezt a keresztények az Isteni igazság megszegésének képzelték. Ha pedig valakit megbüntetnek a bűnbánat után, akkor bosszúállásról van szó, és ez semmiféle igazságot nem tartalmaz magában.

Az az Úr pedig, akinek az igazsága pótlást követel minden bűn után, az semmivel sem jobb a kapzsi Shilok zsidónál. De az az Isten, akit mi imádunk, aki mindennek a teremtője és a teremtmények Ura, ő az irgalmasság, a szeretet és a megbocsátás Istene. Azért amikor egy módszert ír elő nekünk vagy valamit parancsol, nem saját maga miatt kéri, hanem a mi hasznunkra. És ha egy embert megbüntet, az nem azért van, hogy neki legyen jó, hanem azért, hogy magát a bűnöst megtisztítsa a bűnétől.

Maga a Pokol nagy kórház, ahol meggyógyítják azokat az embereket, akiknek a szívük beteg volt és ő maguk rosszak voltak: tele voltak gyűlölettel, kapzsisággal, képmutatással, telhetetlenséggel, becsapással, azok a fájdalom és a megbánás tüzeiben fognak megtisztulni. Azok viszont, akik nem ragaszkodnak a bűnhöz és megbánással fordulnak az Istenhez azok megbocsátónak találják az Istent, és az nem kér tőlük ellenértéket.

Hát nem ez, amit mondott Ezekiel a könyvében?. És nem ez, amit mondani akart Jézus - Allah áldja meg! - azzal az elveszett pénzzel és báránnyal és a csoda fiúval?

Ezt az elvet rá lehet-e mondani olyan valakire, aki ilyet tanít nekünk: "Urunk nézd el nekünk a bűneinket és bocsásd meg nekünk, a tartozásunk a tiéd, ahogyan mi elnéztük mások tartozását."

Megbocsátani a bűnösnek a büntetés után, vagy megbüntetni más bűnéért, ezeket nem lehet megbocsátásnak tekinteni. Ezért az Isten - Magasztaltassék - akkor bocsátja meg a bűnt, ha a szolga megbánja és jót cselekszik és elhatározza magában, hogy nem tér vissza ahhoz a bűnhöz. Megbocsátja neki büntetés nélkül, és mások büntetése nélkül. Mindez nem Isten tökéletlenségének számít, hanem éppen fordítva.

A következőt olvashatjuk a Koránban: **"Mondd: Ti szolgálaim, akik önmagatok ellen vétkeztetek! Ne veszítsétek el a reményt Allah irgalmában! Allah minden bűnt megbocsát. Ő a megbocsátó és a könyörületes. És forduljatok megbánóan Uratokhoz és vessétek alá magatokat néki, mielőtt még a büntetés meglep benneteket. Akkor már nem segít rajtatok senki."** (39:53-55).

"A valami rosszat tesz, vagy önmaga ellen vétkezik, de utána Allahhoz fohászkodik bocsánatért, az Allahot megbocsátónak és könyörületesnek fogja találni. És aki bűnt kövel el, az önmaga ellen követ el. Allah mindenek tudója és bölcs." (4:110-111).

Vérrel bűnhődni:

Azt mondja a bűnhődés alapelv harmadik része, hogy Jézus a vérével fizetett az első bűnért, és az emberiség összes bűnéért azzal, hogy a kereszten halt meg.

Azt is mondja, hogy a szabadulás nem valósulhat meg anélkül, hogy ne hinnénk ebben a véráldozatban. Ezt olvashatjuk Szent Péter első levelében: **"Hisz tudjátok, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon szabadultatok ki az atyáitoktól rátok hagyományozott értéktelen életmódból, hanem Krisztusnak, a hibátlan és egészen tiszta báránynak a drága vére árán."** (Szent Péter:1/18-19).

A következőkben pedig két keresztény író véleményét olvashatjuk. Az egyik protestáns, a másik pedig római katolikus.

Azt mondja W. H. Tarto "A kereszténység igazsága" című könyvében: "...és most a bűnhődés alapelvét nézve egy bizonyos határig azt jelentette, hogy Jézus halála áldozat volt az első bűnért, amely oka volt az Úr és az ember közötti rossz kapcsolat jóvátételének. És attól függetlenül, hogy ez a dolog nincs említve világosan a kereszténységben, mégis rámutatott az a mondat, hogy Jézus mi miattunk lett keresztre feszítve."

És azt mondja F. G. D. Grot "A katolikus tanításai" című könyvében: "Jézus az Úr és az ember a vállára vette a bűneinket azzal, hogy a kereszten halt meg azért, hogy az isteni igazsággal jóvátegye azt, ami el lett követve. Tehát ő volt a közbenjáró az Úr és az ember között."

Ebben az elvben tisztán láthatjuk az Isten irgalmasságának a megtagadását, ugyanis véráldozatot kérni az emberiség bűnéért az irgalmatlanságra utal.

Ahogy valakit büntetni más bűnéért, akár akarattal akár akaratlanul, a bűnös részéről nagy kegyetlenségnek számít. A keresztény tudósok arra hivatkoznak válaszként, hogy Jézus direkt akart meghalni, hogy kifizesse az emberiség bűneiért az árat.

Erre a válaszuk a következő:

(1) Történelmi szempontból nem igaz az, hogy Jézus direkt halt meg teljes akarattal az emberek bűneiért, ugyanis a Biblia mondja nekünk, hogy Jézus nem akart meghalni a kereszten, és amikor megtudta, hogy a barátai meg akarják ölni, azt mondta, hogy a lelke szétszakad a szomorúságtól a halál miatt. Ezután megkérte az apostolait arra, hogy maradjanak mellette hogy megvédjék az ellenségtől.

Fohászodott az Úrhoz: "Abba, atyám! - fohászodott, te mindent megtehetsz. Fedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te." (Márk:14/36)

(2) Igen nehéz elhinni azt, hogy egy férfinak a kínlódása és halála eltörli az emberiség bűneit. Az ehhez legközelebbi példa az, hogy egy orvos levágta a saját fejét azért, hogy meggyógyítsa a betegeinek a fejfájásait. Vagyis nehéz elfogadni az áldozathozatalt cél nélkül.

(3) Maga az ötlet, hogy vért kell áldozni az Úr haragvása csökkentéséért a régi legendákból származik, amelyekben az van, hogy az Isten nem más mint ördögi erő, amely mindenre képes. Nem fogjuk fel a kapcsolatot a vér és a bűn között. A bűn eltörléséért nem vér kell, hanem bűnbánat és azután harcolni a rosszág indítványai ellen, és több szeretet az emberiség iránt, és az Isten parancsait véghez vinni, ahogyan azt elmondta nekünk az ő küldöttei által.

Az Isten azt mondja a Koránban: **"Sem a húsuk, sem a vérük nem jut el Allahhoz, ám a tőletek jövő istenfélelem eljut hozzá"** (22:37).

Ez a bűhódás elv a szentháromság első személyéből egy vérszomjas bűnözőt csinált. Mindez azért van, hogy a második személyből nagy áldozathozót csináljon.

A kívülálló azt látja, hogy a második személy áldozata nincs a helyén ahogyan az első személy vérszomjassága sincs.

Arther Weegal azt mondja a második alapelvről a: "A pogányság a kereszténységünkben" című könyvében: "Már lehetetlen, hogy ilyen elvet elfogadjunk, melyben az van, hogy áldozatot kell hozni érthetetlen okért,

ugyanis teljesen eltorzítja a hatalmas, a megbocsátó és az irgalmas Isten képét egyaránt.

Dr. Corden azt mondja: "Ennek az elvnek a lényege az volt, hogy Jézus érezze a nagy kínzást, amit az Úr előírt neki."

Ez a gondolat elég ahhoz, hogy rossz érzést keltsen a modern észben, sőt olyan csúnya elvnek is lehet nevezni, amely az ősi ember rossz természetében van, hogy másokat jó kínozni.

Az igazság az, hogy pogány és hitetlen alapjai vannak ennek az elvnek, sőt lehet hogy maga az elv a pogányság és a hitetlenség egyik hatása volt.

A kereszténység szabadulási terve nem csak nem logikus, hanem Jézus mondásaival sincs alátámasztva.

Lehet, hogy Jézus azt mondta, hogy az emberiség bűneiért kínlódott, de azt akarta azzal, hogy kibírta a kínzóit rosszságát azért, hogy kivigye őket a sötétségből a világosságba.

És nem azt akarta, hogy mások bűneit magára vállalja. Azt se mondta, hogy csak az fog megszabadulni a tüztől, aki hisz a tiszta vérében.

Jézus azért jött, hogy az emberiséget megmentse a tudatlanságtól és a büntől az égi parancsokkal és az élete jó útmutatásával, és nem azzal, hogy a kereszten fog meghalni és a vérét áldozatként odaadni.

Amikor eljött hozzá egy fiatal ember és megkérdezte tőle: "**Mester mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre? Így felelt neki: Miért kérdezel a jó felől? Csak egy valaki jó. Ezért, ha el akarsz jutni az örök életre, tartsd meg a parancsokat.**" (Máté:19/16-17)

Tehát az Isten parancsait megtartani lesz az út az örök életre. És megkaphatjuk a megszabadulást azzal, hogy Istenben hiszünk és jót cselekszünk. És azzal, hogy a rossz ellen harcolunk. És nem azzal, hogy Jézust elfogadjuk mint megszabadító és a vérében hiszünk.

Tehát véleményünk szerint a bűnhődés elve nem igaz mert:

- (1) Az ember nem a bűnnel születik,
- (2) Az Úr nem kér árat a bűnösök bűneiért,

(3) Maga az az elv, hogy más bűnhődjön másért magában foglalja az embertelenség és a kegyetlenség jeleit.

A bűneinkkel nem az Istennek csinálunk rosszat, hanem magunknak. A bűneink alól kibújni viszont nem mások áldozatával lehet - akár az ő akaratával vagy nem -, hanem a becsületes megbánással, a rossztól távol lenni és a jó utat követni.

Úgy tanultuk, hogy miután Ádám bűnt követett el Istennel szemben, azután meg is bánta. Majd Isten kezébe tette a sorsát, s így az megbocsátott neki.

Az emberek közül senki nem örökölte az apja bűnét s senkinek nem volt szüksége Jézus kínládására és halálára, hogy megkaphassa a megbocsátást. Az igazság viszont az, hogy Jézus nem halt meg a kereszten, és a bűnhődés elve az Isten igazságát és irgalmasságát eltagadja.

Az iszlám elutasítja ezt az elvet, és azt hirdeti, hogy a bűnök megbocsátása nem más kínládásával vagy halálával történik - akár emberével vagy prófétáéval -, hanem az Isten irgalmasságával és a sok jó munkával:

"...és hogy senki nem cipeli egy másiknak a terhét, és hogy az embernek az lesz csak osztályrésze, amiért buzgólkodott. És hogy a buzgalma látszik majd." (53:38-40)

"Aki az igaz útra vezettedik, az a maga hasznára vezettedik. Aki pedig tévelyeg, az a maga kárára tévelyeg. És senki nem cipeli másiknak a terhét. És nem büntettünk soha úgy, hogy előtte ne küldtünk volna egy küldöttet." (17:15)

A megszabadulást az iszlámban a következőképpen lehet elérni: Az istenfélő emberek megpróbálják megközelíteni az Istent és jók próbálnak lenni. Továbbá a nagy jutalom, amit az iszlám ígér mindenkinek, aki hisz az Istenben és jót cselekszik.

"De nem! Aki orcáját alázatosan Allah felé fordítja és helyesen cselekszik, annak meglesz a fizetsége Uránál. Nem kell félniök és nem lesznek szomorúak." (2:112)

Az iszlám vallás az ész vallása:

Alaposan átnéztük a kereszténység legfontosabb elveit, amelyeket fő pontoknak lehet tekinteni a protestáns ill. a katolikus dogmának. Az alapos tanulmányozás

olyan következtetésre vezet bennünket, hogy a szentháromság elvei - Jézus úrsága és próféta-sága, az első bűn és a vér fizetése - nem alapszanak ész érvekre, és nincs is bizonyíték rájuk se Jézus mondásaiból se a tanításaiból.

Az is igaz, hogy ezek az elvek Jézus halála után sok idővel vették fel a jelenlegi formájukat. Mindez a pogányság hatása miatt van. És ez nagyon erős bizonyíték arra, hogy a kereszténységet nagyon átírták és megváltoztatták. Az iszlám azon dolgozik, hogy Jézus vallását és az előtte létezett próféták vallását felélessze és erősítse.

Az összes vallás, amit Allah küldött a profétái által egy és ugyanaz. De idővel rosszul lett értelmezve és összekavarodott a legendákkal. És ezt addig folytatták, amíg közömbös dologgá vált. Emiatt összekavarodott az Úr fogalma, pedig a dogma legfontosabb pontját képezi. Ez több ok miatt történt:

- Néhány irányzat az Istent teremtmény képében tökéletesítette, amely ugyanolyan tulajdonságokkal rendelkezik mint bármely ember.
- Más isteneket tettek az egy Isten mellé (mint a hinduk és a keresztények).
- A lélek és az angyalok istenítése (pl. Divas a hinduknál, Yeztas a tűzimádóknál és a Szentlélek a keresztényeknél).
- A prófétákat felemelni az isteni szintig és az Úr tökéletesítésének tekinteni (pl. Jézus Krisztus a keresztényeknél, Buddha a buddhistáknál, Krisna és Rama a hinduknál).

Ezek után jött Mohammad - Allah áldja meg! -, kinek küldetése elvetette ezeket az ész által felfoghatatlan dolgokat teljes mértékben.

Hirdette az embereknek azt az igazságot, amit kapott, és emlékeztette őket az eredeti és tiszta igazságra, amely távol állt tőlük.

Allah az egy és igaz Isten az egyedüli és örökkévaló, mindennek a teremtmője, az irgalmas és a könyörületes, a megbocsátó a hatalmas és a mindent tudó, a király és a szentséges, a gazdag és a nagy. Eltörölt mindenféle újítást, legendát és értelmetlen dolgot, és bővítette a vallást, hogy mindenkinek világos útmutató legyen, és egyesítette az embereket, (a véreket, a származásokat) egy testvériségi kapcsolatában.

Az iszlám vallásban nincsenek legendák, a tanításai nagyon egyszerűek és egyenesen az észhez és az ösztönhöz beszélnek.

Az iszlám igazságát az egyistenségéről, az Isten nagyságáról, a földönjárásból és a világban való belemerülésből lehet megismerni.

Ugyanis ez a nagy változatosság arra mutat, hogy egy nagy hatalmas erőnek kell lennie, amely megteremtette.

Allah egyedüli istenségét a muszlim ember megismeri az Isten prófétáinak a tanításaiból, az előző népek tapasztalataiból, az előző vallásokból és olyan tudósok írásaiból, akik azt mondják, hogy egy és csak egy igaz Isten van, attól függetlenül, hogy szentháromságról beszélnek ezek a tudósok.

Ha megnézzük az iszlám többi alapelveit láthatjuk a teljes logikát Allah egyedüliségéről és egyedüli uralkodásáról. Tehát ha Allah egyedül van a világban teremtőként, akkor az összes többi dolog, ami létezik és neki a teremtménye, azok ő előtte egyenlők. Ez maga a hit az iszlámban, amely a testvériségi egyenlőségről beszél.

És ha már tudjuk, hogy Allah a teremtő és a teremtmények Ura, akkor ő nem csak az anyagi kérésüket és szükségletüket fogja teljesíteni, hanem a lelkit is és az erkölcsit is, és megmutatja az embereknek az igaz utat.

Ez maga a hit az isteni sugallatban. Ehhez hozzátesszük még azt is, hogy a sugallatnak akkor kell jönnie, amikor szükség van rá időben is és helyben is. Ezért Allah olyan embereket választ a küldetés átadására, akik az igazságért, és Isten parancsai szerint élték az életüket.

Ezek az emberek megtudják mutatni az embereknek az egyenes utat. Ez maga az alapja az előző prófétákban való hitnek.

Végül ha már tudjuk, hogy Allah a jóság Istene és tudjuk, hogy a világ nem hiába lett megteremtve, és tudjuk, hogy az embert szabad választási lehetőséggel teremtődött meg, akkor rá lehet jönni, hogy van élet a halál után, ahol az ember learatja a munkájának a gyümölcsét.

Az iszlám gondolkodási lelkéről írt az olasz Dr. Lora Fikia az "Az iszlám magyarázata" című könyvében:

"Eljött az arab próféta a sugallatot átadni teljes egyedüliséggel azoknak akik tévelygéssel éltek a kereszténységben vagy a zsidóságban, főleg miután változtattak a vallásukon. Ellensége volt mindenféle istentársítási irányzatnak. És azért, hogy elvezesse az embereket az egyedüli Istenben való hitre nem csapta be őket azzal, hogy természet feletti dolgokat produkált volna nekik. Nem

hallgattatta el őket azzal, hogy az Isten minél előbb megfogja őket kínozni. Ez a dolog rossz hatással lenne az emberi lelkesedésre.

De ő - a Próféta - nagyon egyszerűen hívta az embereket, és anélkül, hogy arra kéréne őket, hogy mondjanak le az életük eddigi gondolkodási módjáról. De viszont megkérte őket arra, hogy gondolkozzanak el a világ teremtésén és annak mozgásán. Biztos volt benne, hogy az eredmény az lesz, hogy hinni fognak az egy Isten létében, akit a teremtmények nem tudnak nélkülözni.

Ezért egyszerűen arra vette rá az embereket, hogy olvassák el az élet könyvét. És ahogyan Mohammad Abdoh és Amin Ali (*) mondták:

(*) Két híres muszlini tudós. - A fordító

"Mohammad próféta meglegedett azzal, hogy az ember lelkéhez beszélt, és azzal hogy az emberi ösztönt tette bíróvá."

Tovább így ír az író a miután több Korán verset elolvasott: "Az iszlám jóvoltából visszahúzódott a bálványimádat minden irányzata. Megszabadult a világ, a vallásgyakorlás és az élet mindenféle tévelygéstől és legendától, amelyek teljesen leértékelték a helyzetüket. Megszabadult az emberi ész az újítás és a sötétség bilincseitől.

Végre megszabadult az ember becsülete, és senki másnak nem a szolgája már csakis a teremtmények Urának. Megszabadult a lélek a bántódásától, és megszabadult az emberi akarat mindenféle olyan láncától, amely összekötötte olyan erővel, amellyel mások is rendelkeztek. Olyanoktól, mint a papoktól, a titkok hamis megőrzőitől, a megszabadulás kommentátoraitól, és mind azoktól, akik elhitették az emberekkel, hogy ők a közbenjárók köztük és az Isten között. És azt hitték, hogy uralni tudják az ember akaratát, de így magas lóról estek le, ugyanis az ember már Allah szolgája lett.

A kapcsolata - Mohammad prófétának - a többi emberrel, akik nem vették fel az iszlámot olyan volt, mint a két szabad ember egymás közötti kapcsolata. Miközben az emberek társadalmi kegyetlenségtől és szintektől szenvedtek, az iszlám egyenlővé tette az összes embert. Vagyis a muszlim ember nem különbözik más muszlim embertől se a származásával se más személyi tulajdonságával, hanem csak az Istentől való félelemmel, a jó munkával és az ész és erkölcsi tulajdonságaival."

Tehát az iszlám olyan küldetés, amely egyesíti a világot az egyteremtőben, a vallásokban, a népek prófétáiban és az emberiségben.

Negyedik fejezet

Erkölcsei tanítások az iszlámban és a kereszténységben:

Az iszlám is és a kereszténység is arra bízta az embert, hogy jókat cselekedjen és jó életet éljen. Mindkettő elveti a hazugságot, a cserbenhagyást, a képmutatást, a kegyetlenséget, az erőszakosságot, a beképzeltséget, a becsapást, a testi vágyakat, a lustaságot, az önzőséget, az irigységet, a dühbejövést, az erőszakot és végül azt is elveti, hogy valaki csúnyán beszéljen a másikkal. Megparancsolják a hívőknek, hogy bízzanak Allahban az Egyistenben, és higgyenek is benne. Továbbá azt is parancsolják, hogy bánja meg az ember a bűneit. Megparancsolják a hívőknek hogy igazat beszéljenek, tiszták, bátrak, igazságosak, jók és irgalmasak legyenek és jókat cselekedjenek és uralkodjanak magukon, ha valami baj van és végül egyenesek legyenek. Az összes jó dolog, amire az iszlám és a kereszténység tanította az embert, azokat két pont alatt foglalhatjuk össze:

(1) Azok a jó dolgok, amelyek megállítják az embert, hogy mások életét és saját dolgait bántsa. Úgy mint a becsület, a tiszteletben tartás, a megtartóztatás, a megelégedés és a békesség.

(2) Azok a jó dolgok, amelyek megparancsolják az embernek a jó cselekvést másokkal szemben. Úgy mint, az irgalmasság, a megbocsátás, a bátorság, a türelmesség, a megbízás, az igazmondás, az összjövétel és a szeretet.

A következőben felsoroljuk azokat a tanításokat, amelyeket az iszlám és a kereszténység szentkönyvei írtak:

A kereszténység

Az iszlám

A megtartóztatás:

"Hallottátok a parancsot. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki bűnös végygyal asszonyra néz, szívében már házasságtörést követ el veia." (Máté:51/27-28)

"És tartsátok távol magatokat a paráználkodástól! Szégyenletes dolog az! Hilyen rossz út." (17:32)

"És airandalt még, hogy: "Ez az én utam - egyenes út - Kövessétek azt! És ne kövessetek más ösvényeket, nehogy elváljanak veletek az ő útjától!" Talán istenfélők lesztek." (6:153)

A szem paráználkodik ha tiltott dologra néz. A nyelv is paráználkodik ha rosszat beszél." (Prófétai hagyomány)

A békesség:

"Boldogok a szelídek, mert övék a föld." (Máté:5/5)

"Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják őket." (Máté: 5/9)

"Emiatt írtuk elő Izrael fiai számára, hogy ha valaki megöl egy emberi lényt anélkül, hogy a megölt romlást okozott volna a földön, akkor az, mintha az összes embert ölte volna meg. Aki ellenben életben tart valakit, olyan az, mintha az összes embert életben tartotta volna." (5:32)

"A muszlim az, aki sem a kezével sem a nyelvével nem bánt senkit. A vándorló az, aki elhagy mindazt, amit Allah megtiltott neki." (Prófétai hagyomány)

"Ne mutassak nektek olyan dolgot, amely jobb a böjtölésnél és az imádkozásnál? KöszönjeteK egymásnak békességgel, ugyanis a gyűlölet eltűnik az ég jósgával." (Prófétai hagyomány)

A tiszteletben tartás:

"Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák a törvény elé, aki embertársát ostobának nevezi, állítsák a nagytanács elé. Aki azt mondja neki, hogy te bolond, méltó a pokol fűszere." (Máté: 5/22)

"És ne fordítsd el az arcodat megvetően az emberekkel, és ne járd el bízottan a földön. Allah senkit sem szeret, aki öntelt és dicsekvő. Tarts mérsékletet a járásodban és halkítsd le a hangodat! A legkellencestebbet hangja, bizony, a szárnak van!" (31:18-19)

"Ti hívők! Ne gúnyolódjon az egyik (férfi) nép a másikon! Lehet, hogy ezek jobbak, mint ők. És a nők se gúnyolódjanak más nőkön! Lehet, hogy ezek jobbak mint ők. És ne rágalmazzatok egymást és ne illessétek egymást csúfnévekkel! Kérhozzátok a gonoszság neve a hit(é) után! Aki nem fordulnak bűnbánásban Allahhoz, azok a vétkesek. Ti hívők! Kerüljétek a sok feltételezést! Nem egy feltételezés bűn. És ne kékedjétek és ne feketítsétek be egymást a másik háta mögött! Vajon bárki is közöttetek megszeretné-e enni holt fivére húját? Az bizony elletetekre lenne! Féljétek Allahot! Bizony, ő kiengeztelődő és könyörülétes." (49:12-13)

"Az ember nem muszlim amíg a szíve is és a nyelve is nem muszlim."
(Prófétai hagyomány)

A megelégedés:

"Ne kívánd el embertársad házát, ne kívánd el embertársad feleségét, sem szolgálányát, sem szarvasmarkáját, sem szamarát, sem más egyébét, ami az övé." (Kivonulás: 20/17)

Ne áhitozzatok az után, amivel Allah előnyben részesített egyeseket közületek mások fölött. A férfiaknak meg van a részük, amit ők szereztek, s a nőknek is meg van a részük, amit ők szereztek. Ne irigykedjétek egymásra, hanem kérjétek Allahot adjon nektek az ő kegyéből! Allah minden dolog tudója." (4:32)

"Ne habzsoljátok föl egymás között javaitokat csalárd módon, és ne vesztessétek meg vele a bírákat, hogy fölfal játok (azáltal) bűnös módon emberek javainak egy részét, holott tudjátok, (hogy helytelenül cselekedtek.)!" (2:188)

"Adjatok igazságos mértéket, és ne tartozzatok azokhoz, akik megkárosítanak. És mérjétek pontos mérleggel! És ne kövidítsetek meg az embereket semmiféle dologban! És ne terjesszétek gonoszul a romlást a földön!" (26:181-183)

"Ellenfele leszek a feltámadás napon olyan szoltának, aki bérelt egy munkást, akitől teljes mértékben megkapta tőle, amit akart és nem adta neki a bérét."
(Prófétai hagyomány)

A jog és az igazság:

"Ne tégy hamis tanúságot embertársad ellen."
(Kivonulás: 20/17)

"Ne hamisítsd a jogokat és ne magasítsd nagyot és ne vigyél a járadékot, mert az ajándék megvakítja a bölcs szemét és eltéveszti az igazság szavát. Hát akkor engedelmessédj, hogy duplán megkapd a jutalmat és éljél és megőrösköld a földet, amit az Úr adott."
(Ötödik fejezet: 16/19-20)

"Az ember nem lesz igazat mondó amíg nem mond igazat, és igazából dolgozik tiszta szándékkal."
(Prófétai hagyomány)

"Ti hívők! Ha Allah előtt tanúként léptek föl, legyetek sziklaszilárdak a méltányosságban, akkor is, ha önmagatok ellen, vagy a szüleitek és a közeli rokonaitok ellen (tanúskodtok), s legyen (az, akinak a tanúi vagytok) gazdag, avagy szegény, hiszen Allah közelebb áll mindketőtököz (mint ti)! És ne kövessétek (a tanúságtételben) (személyes) hajlandóságotokat (ne) hogy eltérjete (az igazságtól). Ha elferdítete (az igazat), vagy elfordultok (attól), (az nem marad rejtve). Allahnak tudomása van arról, amit cselekesztek." (4:135)

"Ti hívők! (Ha tanúskodtok), legyetek olyan tanúk, akik Allahal szemben állhatatosak a méltányosságban! És ne indítson benneteket (bizonyos) emberek iránti gyűlöletetek arra, hogy (ne) legyetek igazságosak! Legyetek igazságosak! Ez közelebb áll az istenfélelemhez. És féljétek Allahot! Allahnak tudomása van (mind) arról, amit cselekesztek." (5:8)

A bátorság és türelmesség:

"Halálra adja majd a testvér a testvért, az apa a gyermekét, a gyermekek meg szüleik ellen támadnak és vesztüket okozzák. Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek a nevemért. Aki azonban mindvégig kitart, az üdvözlő. Ha valamelyik városban majd üldöznek benneteket, meneküljetek a másikba, mert bizony mondom nektek, nem járjátok végig Izrael városait, amíg az Emberfia el nem jön. Nem nagyobb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál. Legyen elég a tanítványnak, ha olyan mint mestere, s a szolga, ha olyan mint ura. Ha a ház urát Belzebubnak nevezik, mennyivel inkább háza népét! Ne féljetelek hát tőlük! Hiszen semmi sincs elrejtve, ami nyilvánossággra ne kerülne, s olyan titok sincs, ami ki ne tudódnék. Amit sötétben mondok nektek, azt mondjátok el fényes nappal, és amit a fülletekbe súgnak, azt hirdessétek a a háztetőről. Ne féljetelek azoktól, akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni. Inkább attól féljetelek, aki a kárhozatba vetve a testet is, a lelket is el tudja pusztítani." (Máté:10/20-28)

"Ti hívők! Merítsetek segítséget a türelemből és az istentiszteletből! Allah azokkal van, akik türelmesek." (2:153)

"Bizony, próbára teszünk benneteket egy kevés félelemmel, éhséggel és jaitok, személyetek és (az élethez szükséges) gyümölcsseitek fogyatkozásával. (Ám) jóhírt hirdess a türelmeseknek, akik, ha csapás sújtja őket, azt mondják: "Allahhoz tartozunk, s hozzá fogunk (majdan) visszatérni." (2:155-156)

"(Ők azok), akiknek az emberek azt mondták: "Az (ellenség) emberek (csapatokat) gyűjtöttek össze ellenetek. Féltetek hát tőlük!" Ám ez csak erősítette őket hitükben, s azt mondták: "Allah teljesen elegendő nekünk. Milyen pompás istápoló!" (3:173)

A megbocsátás:

"Azt mondta Pál: Te Úr! Hibázik velem szemben a testvérem és én megbocsátom neki hátszer? Miért tegyem ezt? Azt mondta Jézus: nem ezt mondom hátszer, hanem hetven-szer."

"Versengve buzgólkodjatok Uratok bocsánatáért és egy kertért, amely olyan széles mint az eget és a föld, s amely késsen áll az istenfélők számára, akik adakosnak, akkor is, ha jól, akkor is, ha rosszul megy a soruk, akik erőt vesznek haragvásukon és elnézőek az emberek iránt. Allah szereti a jóravalókat." (3:133-134)

"Az Írás birtokosai közül sokan szeretnék azt, hogy miután hívók lettek, ismét hitetlenekké tegyenek benneteket még pedig a magamaguktól támadt irigység okán, miután nekik nyilvánult meg (először) az Igazság. Ne rójátok föl ezt és legyetek elnézőek, amíg nem jő el Allah a parancsával.

Allah mindennek fölött hatalmas." (2:109)

"(Ó próféta,) Allah irgalmától indítatva enyhültél meg irányukban. Ha durva elnézőek az emberek iránt. Allah szereti a jóravalókat." (3: 133-134)

"Az Írás birtokosai közül sokan szeretnék azt, hogy miután hívók lettek, ismét hitetlenekké tegyenek benneteket még pedig a magamaguktól támadt irigység okán, miután nekik nyilvánult meg (először) az Igazság. Ne rójátok föl ezt és legyetek elnézőek, amíg nem jő el Allah a parancsával. Allah mindennek fölött hatalmas." (2:109)

"(Ó próféta,) Allah irgalmától indítatva enyhültél meg irányukban. Ha durva és kemény szívű lettétek volna, akkor ők szétszóródtak volna körülötted.

Bocsáss meg hát nekik, kérd Allah bocsánatát a számukra és tanácskozzál velük a dolgról. Ha pedig elhatározta magad (valamire), akkor hagyatkozzál Allahra! Allah szereti azokat, akik (reá) hagyatkoznak." (3:159)

A jó cselekvése:

"Erre Jézus átvette a szót: "Egy ember Jerussálemből Jerikóba ment. Rablók kezébe került. Ezek kifosztották, véresre verték és félholtan otthagyták. Történetesen egy pap tartott lefelé az úton. Észrevette, de elment közeledett egy levita is. Láttá de továbbment. Végül egy szarvariainak is arra vitt az útja. Amikor meglátta, megégett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebreire és bekötözte, magát az embert pedig felültette te herbordó állatra, elvitte egy fogadóba és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odanóta a fogadónak ezzel a kéréssel: Viseld gondját, és ha többet költenél, visszatérve megadom neked. Mit gondolsz e három közül ki volt az igazi felbarátja annak, aki a rablók kezébe került? "Aki irgalmas szívű volt iránta" felelte. Jézus így folytatta: "Menj és tégy te is hasonlóképpen." (Lukács:10/30-37)

"Akkik Allah teremtményei azok a hozzátartozói is, és azok közül az a legkedvesebb neki, aki jót tesz a hozzátartozóinak" (Prófétai hagyomány)

"A legjobb cselekedet: A boldogságot bevinni a szomorú ember szívébe, és az éhes embert etetni, és a rászorulókat kiszegíteni, és a szomorúkat segíteni, és a rosszat eltávolítani az útról." (Prófétai hagyomány)

"Mit gondolsz arról, aki hazugságnak tartja az ítéletet? Ő az, aki durván elsevarja az árva, és nem ösztönöz a szegény táplálására. Jaj az imádkozóknak, akik hanyagok az imájukban, s azt szeretnék, hogy az emberek szeme rajtuk legyen, ám a segítségadást magtagadják." (107:1-7)

"Akkik Allah útján költik el javaikat, s azt nem követi részükről (adakozásuk) fölhánytorgatása és (a próféta) zaklatása, azoknak meglesz a fizetsége Uruknál: nem kell félniük, és nem lesznek szomorúak. Illendő beszéd és megbocsátás jobb az olyan adománynál, amelyet zaklatás követ.

Allah gazdag és kegyes. Ti hívők! Ne tegyétek semmisé adományotokat azal, hogy fölhánytorgatjátok és zaklatotok (miatta). (Olyan ez), mint mikor valaki azért költi el a vagyonát, hogy az emberek szeme rajta legyen, s (közben) nem hisz Allahban és a végső Napban." (2:262-264)

A gonoszság ellen:

A kereszténység néhány tanítása nagyon negatívnak tartható. Ugyanis azt írja a Biblia, hogy Jézus azt mondta: **"Én pedig azt mondom nektek, ne álljatok ellent a gonosznak. Aki megüti a jobb arcodat, annak tartsd a másikat is. Aki perbe fog, hogy elvegye a ruhádat, annak add oda a köntösödöt is. S ha valaki egy mérföldnyire kényszerít, menj vele kétannyira."** (Máté: 5/39-41)

Lehet, hogy ez javításnak számít a kegyetlenség lelkének és a bosszúállásnak, amely az u. n. "szemet szemért, fogat fogért" elv teljes betartásából következett. De lehet-e azt, amit Jézus mondott: "...annak tartsd oda a másikat is" jó tanácsnak tekinteni? És lehet-e ezt erkölcsi elvnek tartani mindig és mindenesetben?

A gonosz ellen valamikor nem ellenállni, a gonoszságot segíti. Ez akkor van ha magunk vagyunk, de amikor másokat is takar a dolog, akkor már gyávaságnak számít az, hogy nem állunk ellene a gonoszságnak. Megadni magunkat a kegyetleneknek soha nem fog jót hozni, hanem a rosszságot és a gonoszságot fogja beteljesíteni az emberiség ellen. S segíteni fogja a gonoszokat, hogy kihasználják az embereket, s akkor annál több kegyetlenség és gonoszság lesz a földön.

Az iszlám viszont azt hirdeti, hogy a gonoszságot el kell pusztítani mindenesetre. Ha a bűnöst észhez lehet téríteni bölcsességgel és a jó szóval, akkor az nagyon jó lenne, de ha nem lehet, és minél több gonoszságot követ el, akkor meg kell büntetni annyira, amennyi a bűne.

A Korán tanításai pedig tökéletesek és mindenesetben be lehet tartani: **"A jótett nem egyenlő a rossz cselekedettel. Olyasmivel hárítsd el ami jobb (annál), és íme, hű barát lesz az, akivel viszály állított szemben."** (41:34)

"Valamely rossztett fizetsége egy hozzá hasonló rossz tett. Aki azonban megbocsát és kész a békülésre, Allahnál van a fizetsége. Ő nem szereti a vétkeseket." (42:40)

A házasságtól való elriasztás, valamint a vele szembe való tartózkodás: Jézus - Allah áldja meg - azt mondja: (*) **"Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyát, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom."** (Lukács:14/26)

(*) Mi muszlimok persze azt gondoljuk, hogy ezeket a verseket Jézus nem mondhatta. Ugyanis mi azt gondoljuk, hogy Jézus egy próféta, aki sugallatot kapott az Istentől, és az Isten nem sugallhatott ilyet a prófétáinak. - A fordító

Más helyen pedig azt mondja: **"Így hát aki közületek nem mond le mindenéről, amilye van, nem lehet a tanítványom."** (Lukács:14/33)

Egyszer odament Jézushoz egy férfi és megkérte, hogy engedje meg neki, hogy kövesse. De megkérte, hogy előtte hadd menjen az apját eltemetni. Akkor Jézus azt mondta neki: **"Kövess engem, hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat."** (Máté:8/22).

Más helyen pedig azt mondja az embereknek: **"Végül van, aki a mennyek országáért önként mond le a házasságról. Aki fel tudja fogni, az fogja fel."** (Máté: 19/12)

Biztos, hogy ilyen tanítások nem fognak erős férfiakat produkálni, hanem képmutatókat és rokkantakat. Az iszlám vallás mérlegben tartja a földi életet és a túlvilági életet is. Ugyanis azt tanítja nekünk, hogy a lélek nem magaslik fel a test lerombolásával. S azt is megtanította nekünk, hogy az emberi ösztönök nem a gonosszággal vannak teremtve. Ezért nem kell eltemetni az ösztönöket, hanem bölcsen kell uralkodni felettük, és a jó úton kell vezéreltetni. Jó helyen kell dolgoztatni a cselekedeteinket, olyan helyeken, amelyek gazdaggá teszik az ember életét.

E világ nem hiába teremtődött, van célja, ezért az embernek jó és normális életet kell élnie benne. Az embernek értékelnie és örülnie kell Allah javaiért, amiket neki adott. Ezekkel kerül az ember közelebb Allahhoz.

Dolgoznia kell a társaiért, miközben felkészíti magát a túlvilágra. Ugyanis az iszlám tanítja a mérlegelést is. Erről azt mondja Mohammad próféta - Allah áldja meg! -: **"Az iszlámban nincs szerzetesi élet."**

Az alkohol, a szerencsejáték és a szex:

A keresztény vallás nagy istápolója a szerzetesi életnek, miközben nem segít a bűnbeesés legfőbb okainak a kizárásával. A három legfőbb ok:

- a szeszes ital,
- a szerencsejáték,
- és a test szemérmeinek az eltakarása.

Ugyanis a szeszes ital a templom egyik szentség dolgának számít. Jézus első csodája az volt, hogy a vizet borra változtatta, ahogyan említi János az Evangéliumában. A Korán erkölcsi útmutatást tartalmaz e gonoszságok ellen: **"Ti hívők! A bor, a szerencsejáték, az áldozati kövek - a bálványok -, a nyilakkal történő sorshúzás a Sátán förtelmes műve. Kerüljétek azt! Talán boldogultok. A Sátán a bor és a szerencsejáték által csupán ellenségeskedést és gyűlölséget akar szítani közöttetek és el akar fordítani benneteket attól, hogy megemlékezzetek Allahról és az istentiszteletről. Nem akarjátok hát abbahagyni?"** (5:90-91)

Jézus megtiltotta a követőinek, hogy más feleségére nézzenek rossz szemmel és szándékkal. De az iszlám még messzibbre ment és megtiltotta a férfiaknak is és a nőknek is, hogy egymásra nézzenek ok nélkül. Továbbá megparancsolta nekik, hogy tartsák távol a szemüket más szemérmétől akár jó, akár rossz szándékkal. És arra hívta fel a figyelmüket, hogy az egész testet betakaró ruhát hordjanak. Erről a Korán azt mondja: **"Mondd a hívő férfiaknak, hogy süssék le a tekintetüket és ügyeljenek a szemérmükre! Ez illendőbb nekik! Allahnak tudomása van arról, amit cselekesztek. És mond a hívő nőknek, hogy süssék le a tekintetüket és ügyeljenek a szemérmükre és ne mutassák a díszeket, csupán azt, ami látható és kendőzzék el ruha kivágásukat és ne mutassák a díszeket."** (24:30-31)

Ötödik fejezet

Az iszlám:

Az összes ember vallása. A kereszténység, amivel Jézus küldetett, nem számít egy világi vallásnak. Pedig a kereszténység lényegében ugyanazt a tanítást tartalmazza, ami az iszlámban is van. De viszont nem teljes, mivel nem tartalmazza az emberiség életének összes oldalát.

Régen, amikor a népek szétszórtan éltek messzi egymástól és nem tudtak kapcsolatot teremteni egymással, akkor küldött az Isten küldötteket a népekhez. Jézus ezek közül volt, ugyanis Ő Izrael népnek volt a messiása. Ezt írja Dr. Cado is, Jézus feladatainak a határaitól:

"A kereszténység amivel Jézus küldetett, egy meghatározott népet szolgált. Ezért a tanácsait úgy fogjuk fel, hogy az csak a zsidó népnek szól, pl. a beteg gyógyítása. Jézus elgondolkozik, amikor nem egy zsidó lányt kell meggyógyítani. Jézus nagyon tisztelte a régi szövetséget, amely bizonyíték volt arra, hogy mennyire becsülte az Izrael népet. Ahogyan a tanításai is ugyanezre utalnak. És amikor a hallgatóihoz szól - a zsidókhoz -, úgy hívja őket, hogy "testvérek". Amikor összehasonlítja a zsidó nép módszereit a másokéval, és amikor meggyógyít egy nőt szombati napon - amely a zsidóknál tilos -, csak azért, mert "Ábrahám lánya". És amikor barátokozik az adószedővel, Zákeussal, azért, mert ő is "Ábrahám fia". Vagy amikor az apostolait meghatározza tizenkettőre, amennyien Izrael apostolai is voltak. Mindez arra utal, hogy Jézus mennyire akarta, hogy a küldetése zsidó kinézetű legyen. Mivel minden nép közül néhány embernek meg volt írva a helyes út követése, így ideje volt egy küldöttet küldeni, aki egy olyan vallásra hívja az embereket, amely mindenkire szól.

Mohammad, Abdullah fia lett küldve az összes előző küldetés lényegével, miután felszabadította a küldetést a mindenféle rossz értelmezéstől.

Összegyűjtötte az összes előző vallás tanításait egy világi vallásban. Egyesítette az összes népet egyetlen egy világi testvériségben és egy olyan tökéletes rendszert adott a világnak, amely jó az egész emberiségnek. Mohammad - Allah áldja meg! - nem használta a csodákat, hogy felépítse az igazi vallást. Lehet, hogy a csoda sok embert nyert az iszlámhoz, de akkor csődbe megy a következő generációknál. Az ember eszéhez és lelkiismeretéhez irányította a hívását azért, hogy biztosan lássuk az igazságot a természeti jelenségekben, és felhívta a figyelmünket az előző próféták tapasztalataira. Semmi sincs az iszlámban, amely bizonyos népnek -, amely egy bizonyos helyen és időben élt - az érdekét

szolgálná. A Korán pedig semmi olyat nem parancsol nekünk, amely ne lenne jó egyik népnek sem az egész világon akármelyik korban is.

Tehát a vallási és erkölcsi tanítások az iszlámban egy világi természettel rendelkeznek.

Ahhoz, hogy a kedves olvasó megértse az állapotunkat, hogy az iszlám - és nem a kereszténység - a világi vallás, akkor a következőket kell szem előtt tartania:

(1) Jézus csak Izrael népnek lett küldve, miközben Mohammadnak a küldetése a Föld összes népéhez szól. Azt mondja Jézus - Allah áldja meg! - tisztán és világosan:

"Ezt felelte Jézus: "A küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól." (Máté 15/24.)

Ezután kiválasztott tizenkét apostolt, hogy annyian legyenek - mint ahány zsidó törzs van -, és azt mondta nekik:

"Ezt a tizenkettőt küldte Jézus, megparancsolva nekik: A pogányokhoz vivő utakra ne térjete rá s a samaraiak városaiba ne menjete be. Forduljate inkább Izrael házának elveszett juhaihoz." (Máté: 10/5-6.)

A másik oldalon pedig ott találjuk Mohammadot - Allah áldja meg! - az egész világnak küldve. Ugyanis Allah sugallta neki:

"És csupán a teremtmények iránti irgalomból küldtünk el téged." (21:107.)

"Mondd: "Ti emberek: Én Allah küldötte vagyok valamennyiőtökhöz annak (a küldötte), akié az az egek és a föld királysága. Nincs más Isten rajta kívül. Ő kelt életre és ő küld halálba. Higgyete hát Allahban és küldöttében, az írástudatlan prófétában - aki hisz Allahban és az ő szavaiban - és kövesséte őt! Talán az igaz útra vezéreltete." (7:158)

(2) A kereszténység abban hisz, hogy az Izrael nép a választott, és abban, hogy csak hozzájuk küldte le Allah a prófétáit és szentkönyveit. A keresztények nem ismernek más prófétát kivéve azt, aki nekik lett elküldve, a többit pedig csak hazugnak tekintik.

Az iszlám azt a nézetet elveti, hogy az összes próféta csak egyetlen népnek lett küldve, és az isteni akarat megtagadásának tekinti. Ez azért van, mert az Isten akarata mindent és mindenkit magába foglal.

Ezért mondja a Korán azt, hogy a teremtmények Ura nem tett különbséget a népek között. Ezért küldött prófétákat a föld összes létező népének, és ugyanazt az igaz vallást sugallta mindegyiknek. Erről mondja a Korán: **"Nem volt olyan közösség, amelyben ne lett volna korábban intő"** (35:24)

"Minden közösségnek van egy küldötte. És amikor az utolsó Ítélet napján eljön a küldött, hogy tanúságot tegyen, igazságosan tétetik ítélet közöttük. Nem fognak jogtalanságot szenvedni." (10:47)

"Már teelőtted küldtünk küldötteket az emberekhez. Egyesekről már beszéltünk neked, másokról még nem beszéltünk neked. És egy küldött sem hozhatott jelet, csak Allah engedelmével." (40:78)

"Az emberek (eredetileg) egyetlen közösséget alkottak. Miután egyenlenség támadt közöttük, Allah prófétákat küldött hozzájuk örömhírhözők és intők gyanánt. És minden alkalommal leküldte velük az írást az igazsággal, hogy ítéljezen közöttük abban, amiben összekülönböztek." (2:213)

Eljött Mohammad - Allah áldja meg! -, hogy a próféták munkáit lepecsételje, és nem azért jött, hogy lerombolja. És megparancsolta a követőinek, hogy higgyenek az előző népek prófétáiban. **"Mondjátok: "Hiszünk Allahban és abban, ami kinyilatkoztatás gyanánt leküldetett hozzánk és Ábrahámhoz, Ismáelhez, Izsákhhoz, Jákobhoz és Izrael törzseihez, és hiszünk abban, amit Mózes, Jézus és a próféták kaptak az Uruktól. Nem teszünk különbséget egyikük javára sem közülük. Mi Allahnak vetjük alá magunkat."** (2:136)

Tehát az iszlám az összegyűjtője az összes vallásnak. Ezt abból tudhatjuk, hogy az iszlám hisz a népek összes prófétájában és szentkönyvében. Az iszlám erősíti a teremtő egyedüliségét, az isteni akarat egyedüliségét, és a vallási kapcsolat világosságát is. Az iszlám azt is akarja, hogy az összes létező nép mindenféle faját összegyűjtse a hit és a testvériség alatt.

(3) Az iszlám - és nem a kereszténység - egy tökéletes útmutató rendszert ad az ember magán és társadalmi életének. Maga Jézus is elmondta, hogy ő nem az Isten utolsó küldetésével jött, mert annak még nem jött el az ideje:

"Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek." (János 16/12-13.)

Jézus után öt évszáddal eljött az "Igazság lelke" Mohammad prófétában, hogy azt egészében adja át az emberiségnek. Ugyanis Allah azt sugallta neki:

"Ezen a napon kiteljesítettem nektek a vallásokat, teljessé tettem számotokra a kegyelmet és kiválasztottam nektek vallások gyanánt az iszlámot." (V/3.)

Így lett hát Mohammad - Allah áldja meg! - a próféták pecsétje - vagyis az utolsó, lezáró próféta -, és a küldetés amit hozott, az volt az Isten utolsó küldetése.

És most hasonlítsuk össze a két vallást, a kereszténységet és az iszlámot, hogy láthassuk, miért is tekintjük az iszlámot - és nem a kereszténységet - a tökéletes és az utolsó küldetésnek.

A nő helyzete az iszlámban és a kereszténységben:

Jézus volt az utolsó próféta, aki Izraelnek lett küldve. Sok újítást vezetett be az előző próféták tanításai, - mivel szükségesnek látta - s elmagyarázott néhány elvet, amit Mózes hozott. Azokat úgy magyarázta el, hogy jó legyen az ő idejében élőknek is, de sok dolog maradt magyarázat nélkül.

Ugyanis az u. n. régi szövetség törvénye védte az ölést, és támogatta a többnejűséget. Elfogadta a rabszolgaságot és megparancsolta a varázslók megölését. Látszik, hogy Jézus - aki nem azért jött, hogy elpusztítsa a törvényt, és amit a próféták hoztak, hanem azért, hogy beszéljen hozzájuk - nem talált ebben hibát. Vagyis nem volt neki elég ideje, hogy megoldást találjon rá, ugyanis nem mondott és nem csinált semmit azért hogy megvédje az emberiséget a háború rossz törvényeitől, vagy eltörölje a rabszolgaságot, vagy emeljen a nők helyzetén. Az Evangéliumok nem szólnak egy szót sem a többnejűség ellen.

Szent Pál - akit a kereszténység alapítójának ismernek el a keresztény hívők -, úgy látja, hogy minden rossznak a feje a nő. Teljesen ráhárította a felelőséget a férfi hibájáért, és azt mondja, hogy a nő volt a bűn kezdetének az oka. Ezt olvashatjuk az Új Szövetségben:

"Az asszony csöndben, engedelmes lélekkel hallgassa a tanítást. Nem engedem, hogy az asszony tanítson, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem maradjon csöndben. A teremtésben is Ádám volt az első, Éva utána következett. Ádámot nem vezették félre, de az asszony hagyta, hogy félrevezessék, s bűnbe esett." (A Timóteusnak írt első levél, 2:11-14).

"S nem a férfit teremtette az Isten az asszonyért, hanem az asszonyt a férfiért. Azért viselje az asszony annak jelét, hogy hatalom alatt áll, az angyalokra való tekintettel." (A Korintusiaknak írt első levél, 11:8-10).

A következőkben pedig néhány szent ember mondása olvasható, akiket a keresztény hit elismer:

"A nő a trükk testvére, a pokol őrzője és a béke ellensége. Ő miatta lett Ádám kiűzve a Paradicsomból." (A damaszkuszi Szent Jánostól).

"A nő azaz eszköz, amit a Sátán használ, hogy a lelkünk felett uralkodjon." (Szent Szebriántól.)

"A Sátán fegyverének a forrása a nő, és a nő hangja pedig a kígyó sziszegése." (A nagy Gregoriból.)

A Korán viszont ártatlannak tekinti a nőt Ádám hibájáért. Továbbá a Korán nagyon tiszteli a nő becsületét és egyenlővé teszi a helyét a férfiéval. Az emberiség történetében az iszlám jövetelével kapja meg a nő először ugyanazokat a jogokat, mint a férfi.

"Az asszonyokat ugyanaz a jog szerinti bánásmód illeti meg (férjük részéről), mint amivel ők tartoznak (férjüknek). A férfiak azonban egy fokkal fölöttük állnak. Allah hatalmas és bölcs. (2:228.)

Az ember elismeri a modern életben, hogy az igazi szabadság és az emberi becsület nem valósulhat meg gazdasági jogok nélkül. Tizennégy évszázaddal ezelőtt az iszlám megadta azt a jogot a nőnek, hogy örökölhessen a földet, a pénzt az apjától, a férjétől. Továbbá azt a jogot is megkapta, hogy vásárolhat és vagyont is szerezhet vele, arra használja fel, amire ő akarja. A Korán a következőket mondja: **"A férfiaknak meg van a részük, amit ők szereztek, s a nőknek is meg van a részük, amit ők szereztek. (Ne irigykedjete egymásra), hanem kérjétek Allahot (adjon nektek) az ő kegyéből! Allah minden dolog tudója." (4:32.)**

"A férfiaknak jár egy rész abból, amit a szülők és a közeli rokonok hátrahagynak. A nőknek is jár egy rész abból, amit a szülők és a közeli rokonok hátrahagynak. Lett legyen az kevés, avagy sok - törvényes rész gyanánt (jár nekik)". (4:7).

Az iszlám vallás a házasságban a nőt teljes jogú partnernek tekinti. Ugyanis a házasság az iszlámban egy szent szerződés a férfi és a nő között, és a házasság

előtt feltétlenül kell mindkét fél beleegyezése. A nőt a Korán a férfi lakóhelyének nevezte és szeretetének: **"És a jele közé tartozik az, ahogy sajátmagatokból feleséget teremtett nektek, hogy velük vagy nekik lakozzatok. És szeretetet és irgalmat rendelt el közöttetek. Bizony, jelek vannak ebben azok számára, akik elgondolkodnak."** (30:21). És hogy megmutassa az iszlám vallás az anyaság nagy helyzetét és szentségét, a Próféta azt mondta annak a férfinak, aki megkérte őt, engedje meg neki, hogy elmenjen a szent háborúba: **"El-e az anyád?"**. Erre azt válaszolta a férfi: **"Igen"**. Akkor azt mondta neki a Próféta: **"Maradj a lábánál, ugyanis ott van a Paradicsom."** (*)

(*) A Próféta azt akarta azzal mondani, "hogy maradjál a lábánál és teljesítsd mindazt, amit mond neked," mert ha így cselekszel, akkor az Isten a paradicsomba tesz téged. - A fordító

"A hívők - férfiak és nők egyaránt - egymás testvérbarátai. Azt parancsolják meg, ami helyénvaló, és azt tiltják meg, ami elvetendő. Elvégzik az istentiszteletet, zakátot adnak és engedelmeskednek Allahnak és a küldöttének. Allah irgalmas lesz hozzájuk. Allah hatalmas és bölcs." (9:71).

"Aki jótettet cselekszik, lett legyen ő férfi, avagy nő, és amellet még hívő, azt bízvást jó életre fogjuk majd életre kelteni! És a fizetségüket a legjobb tettük szerint fogjuk viszonzni." (16:97).

És azt mondta a Próféta, hogy a nők a férfiak másik felét képezik. Továbbá azt, hogy mindketten ugyanonnan származnak. Az iszlám nem tesz különbséget a férfiak és a nők között, se az erkölcsi, se a lelki felelőségben, se annak jutalmában.

"A muszlimoknak és a hívőknek, s azoknak, akik alázatosan alávetik magukat, akik az igazat mondják, akik állhatatosak, akik alamizsnálkodnak, akik böjtölnek, akik szemérmükkel (ön) megtartóztatók, akik gyakorta megemlékeznek Allahról - legyenek ők férfiak avagy nők - Allah megbocsátást és óriási fizetséget készített elő." (33:35).

A rabszolgák felszabadítása:

Az iszlám vallás számít az első vallásnak, amely rabszolgák helyzetének a javításán, és a rabszolgaság eltörlésén dolgozott. Az első lépésben a Próféta - Allah áldja meg! - megparancsolta a muszlimoknak, hogy jól bánjanak a rabszolgákkal és ezt kötelezővé is tette. Sőt családtagoknak tekintette őket,

mondván: **"A rabszolgáitok a rokonaitok. Akinek van szolgája, azt azzal etesse, amit ő is eszik, és abba öltöztesse fel, amibe ő is öltözik. Ne kérjétek tőlük többet, mint amennyit elbírnak, és ha kértek tőlük valamit, akkor segítsetek nekik elvégezni."** (Prófétai hagyomány)

A következő két Korán versben Allah a rabszolgák felszabadításáról szól:

"Honnan tudhatod, hogy mi is a meredek? Elengedni egy rabszolgát, vagy egy éhínséges napon enni adni egy árva rokonnak, vagy egy porig sújtott nincstelennek, és hogy azokhoz tartozik, akik hisznek, s állhatatosságot és irgalmat kötnek egymás lelkére." (90/12-17.)

"Nem az a jámborság, hogyha orcátokat Napkelet, vagy Napnyugat felé forgatjátok. A jámborság az, ha valaki hisz Allahban, a Végső Napban, az angyalokban, az Írásban és a prófétákban, s aki javait - bármily kedvesek is azok néki - odaadja a rokonainak, az árváknak, a szegényeknek, az úton járóknak, a koldusoknak, s a rabszolgák (kiváltására)." (2/177.)

Mivel a rabszolgaság ellentmondott teljes mértékben az iszlám alapelveinek, amelyek az egyenlőséget és az emberi becsületességet hirdeti, emiatt a próféta határozott szavakkal megtiltotta, hogy az emberek új rabszolgákat hozzanak és velük dolgoztassanak.:

"Az Uram azt mondta nekem, hogy: Ellensége leszek majd az Ítélet Napján három féle embernek:

- annak, aki a nevemben ígér meg valamit, és azt nem teljesíti be.

- annak, aki egy szabad embert felvesz rabszolgának, akit majd elad és annak az árát fel is használja.

- annak, aki felvesz egy munkást és nagyon megdolgoztatja, a végén pedig nem adja meg a neki járó megérdemelt bért." (Prófétai hagyomány)

Végül pedig megjön a parancs, hogy nem csak felszabadítani kell a rabszolgákat, hanem a vagyonból is adni kell nekik, hogy jó élethez kezdjenek:

"És ha egyesek (a rabszolgáitok közül), akiket a jobbotok birtokol, a (szabadság) levelüket kívánnák, akkor - ha valami jót tudtok bennük - írjátok meg azt és adjatok nekik Allah javaiból, amiket ő néktek adott." (24:33)

A kereszténységben pedig Jézus nem említett és nem csinált semmi olyat, amely felhívná a figyelmet a rabszolgák felszabadítására, vagy a helyzetükön való változtatásra.

A kereszténység külön-külön tette a politikát és a vallást. Az iszlám pedig mint utolsó vallás figyelembe vette, hogy az emberek fejlődni fognak. Ezért muszáj volt neki egy alaprendszert alapítani, amely vezetni fogja az embereket a jó úton az élet minden irányába.

Az iszlám garantálja a társadalmi igazságot, és a világi békességet azzal, hogy a politikai, a gazdasági és az állami kapcsolatokat a vallás tanításai alá teszi.

Az iszlám azt is rendezte, hogy az embernek melyek a kötelességei az állammal szemben, ahogyan azt is rendezte, hogy az államnak melyek a kötelességei az emberrel szemben.

Megalapítja az alapelveket, amelyek szerint mindenkinek cselekednie kell, és ráhagyja az államra, hogy úgy fejlődjön, ahogyan az élete szükségelteti. De azzal a feltétellel, hogy tartsa be az előírt alapelveket.

A politikai rendszer alapelvei az iszlámban:

Az első alapelv:

Az uralom csak az Allahé - az egyistené -, és nem szabad sem a parlamentnek sem másnak olyan törvényeket szabni, amelyek ellentmondanak az isteni parancsoknak a Koránban és a szunnában. Így biztosítja az iszlám vallás az igazságot, és megvédi az államot is és az embereket is és a népeket is mindenféle rossz tervektől, amiket az ember csinált.

Megvédi a kisebbséget a többség ellen, Allah azt mondja a Koránban: **"Mondd: Ó Allah tiéd az uralom! Annak adod az uralmat, akinek akarod, s attól veszed el, akitől akarod. Hatalmassá teszed, akit akarsz, és porba sújtod, akit akarsz. A kezében van (minden, ami) jó. Mindenek fölött hatalmas vagy te."** (3:26)

A második alapelv:

Az emberek egyenlőek Allah előtt és a törvény előtt. Ugyanazok a politikai jogok érvényesek mindenkire, ahogyan mindenkire érvényes a törvény is.

Törvénszegés esetén behívják a bűnöst még akkor is, ha maga a kalifátus lenne, és meg is kapja a büntetését.

A harmadik alapelv:

Az emberekre bízott összes feladat felelőséget jelent Allah előtt gazdái számára. Ezért az embernek teljes felelősséget kell vállalnia Allah előtt, és az ő parancsai szerint kell azt a feladatot elvégeznie.

A nép választotta ki a kalifátust. Azt a kalifátust a nép le is tudja cserélni, ha úgy látja szükségét.

A negyedik alapelv:

Az általános dolgokban nem szabad határozatot hozni tanácskozás nélkül, s figyelembevéve az emberek és az állam érdekeit: **"Bocsáss meg hát nekik, kérd Allah bocsánatát a számukra és tanácskozzál velük a dolgokról. Ha pedig elhatározad magad (valamire), akkor hagyatkozzál Allahra! Allah szereti azokat, akik (reá) hagyatkoznak."** (3:159)

"...és akik Urukra hallgatnak, elvégzik az istentiszteletet, és akik megtanácskozzák egymás között az ügyeiket és adakoznak abból, amivel elláttuk őket." (42:38)

Gyakorlatban az iszlámban valósult meg először a demokrácia, ahol nincs különbség a szabad ember és a szolga között, az úr és a szolgája között. Nincs különbség a nemben, a színben, a származásban, a vallásban, ugyanis az állampolgárok mind egyenlőek a törvény előtt, és ugyanazokkal a jogokkal rendelkeznek.

Gazdaság az iszlámban:

Minden pénz, amit az ember munka nélkül kap, az iszlám nem tekinti megérdemeltnek. Ezzel az iszlám felértékeli a munkát. A Próféta - Allah áldja meg! - azt mondja: **"Ne egyen az ember annál jobbat, mint amit megérdemel és a keze csinál."**

Az iszlám szerinti társadalmi rendszerben kevesebb a lehetősége annak, hogy egy ember kihasználja a másikat, de nem tiltja meg, hogy valaki meggazdagodjék. Az iszlám tiltja a kereskedőknek az áru tárolását azzal a céllal, hogy kihasználják az embereket. Ahogyan a fekete piacot is megtiltja, és a kamatot is, amit az ember munka nélkül kap.

Erről a Korán azt mondja:

"Akik uzorát habzsolnak, úgy támadnak fel (majdan), mint az, akit a Sátán földre sújtott az érintésével. Ez (lesz a büntetésük) azért, mert azt mondják: "Az adásvétel ugyanolyan, mint az uzsora". Allah azonban megengedte az adásvételt, ám megtiltotta az uzorát." (2:275)

És azért, hogy egyensúly legyen az emberek között, és mindenki megkapja a feltétlenül szükséges dolgokat, az iszlám előírt egy adót a gazdag emberekre, amit odaadnak a szegényeknek és a rászorulóknak, azaz az alamizsna. De ez kötelező és nem olyan, mint az adakozás, amely nem kötető. (*)

(*) Allah azt mondja a Koránban: **"A sadaqa (az alamizsna) csak a szegényeket illeti meg és a szűkölködőket, és azokat, akik érte munkálkodnak. Továbbá azokat, akiknek a szívét barátságra kell hangolni (az iszlám iránt) és a rabszolgák kiváltását, és az adósokat és (a szent háborút) azokat, akik Allah útján vannak, és azokat, akik úton vannak. Allah rendelkezése ez. Allah mindenek tudója és bölcs." (9:60) - A fordító**

Sok koráni vers arra biztatja az embereket, hogy sokat adakozzanak a pénzükből és a vagyonukból, hogy társadalmi egyensúly legyen. Sőt Allah nem is fogadja el az ember munkáját addig, amíg az nem ad alamizsnát. Végül pedig világosan láthatjuk, hogy az erkölcsi rendszer az iszlámban szinte lehetetlenné teszi azt, hogy a sok és rengeteg pénz kevés ember kezében maradjon.

Maga a vagyon nem célja az embernek, hanem csak eszköze. Amit az ember megszerez magának az nem az övé, hanem Allahé, aki odaadta neki, mint kölcsön.

Ugyanis az ember ezeket a javakat olyanok által szerezte meg, amit Allah adott neki, mint: a kezei, az esze, a szemei stb., és azáltal, amit a társadalom nyújtott neki. Tehát vissza kell, hogy adja a kölcsönt a társadalomnak, és Allahnak. A pénz keresése közben nem szabad megfeledkeznie arról, hogy tartani kell a nemes emberi elveket.

A vallás szabad gyakorlása:

Ahogy az iszlám kényszerítette az államot az erkölcsi alapelvek betartására, és állami kapcsolatok alapítására erkölcsi alapon, ugyanúgy elvetette azt, hogy az államok szolgává tegyék egymást, ahogyan az egyik ember a másikat.

Az iszlám megparancsolta a vallási kapcsolatok tiszteletben tartását. A muszlim társadalomban szabadnak tekintik (vallási szempontból) azokat az embereket vagy kisebbséget, akik felvettek maguknak egy vallást.

Senkinek - se egy embernek, se csoportnak - nem szabad az ő hitét másokra erőszakolni. Azt sem szabad, hogy egy ember megtiltsa másoknak, hogy az ő hitét gyakorolják. Erről azt mondja a Korán: **"Nincs kényszer a vallásban."** (2:256).

Az iszlám álláspontja a többi vallással szemben nem csak vallási szabadság, hanem azt is megparancsolja nekünk, hogy higgyünk a nagy küldetések prófétáiban. Azt is parancsolja, hogy csatlakozzanak ők is az iszlám valláshoz azért, hogy mindenki higgyen Allah egyedüli létében és a tiszta cselekvésben.

A muszlim országokban szabad vallásgyakorlást kapnak a keresztények, a zsidók, a hinduk stb. Ezt a szabadságot a keresztény országokban sokáig tiltották, és csak a keresztények gyakorolhatták a vallásukat szabadon.

A világi testvériség:

Az emberi egyesülés, amiben az iszlám hisz, az Allah egyedülisége elvéből származik. Ugyanis Allah az Egyedüli, az Örökkévaló, Ő teremtett mindent és Ő a teremtmények Ura. Mindenféle nemzetnek, színnek, dogmának vagy kultúrának Ő az ura. Ettől kezdve számít az emberiség egy családnak.

"Az emberek eredetileg egyetlen közösséget alkottak." (2/213.)

"Az összes teremtmény Allahhoz tartozik és azt szereti legjobban Allah, aki jót cselekszik a családjának." (Prófétai hagyomány)

Az iszlám elutasítja a szín, a származás és nyelv szerinti megkülönböztetést, és az istenfélőséget, a jó cselekedetet teszi egyedüli mércének az emberek között.

"Ti emberek! Férfitől és nőtől teremtettünk benneteket s (törzs) szövetségekké és törzsekké tettünk benneteket, hogy (leszármazások alapján) ismerjétek meg egymást! Allah előtt (azonban) az a legnemesebb közületek, aki legistenfélőbb. Allah (mindent) tud és (mindenről) tudomása van." (49/13.)

A búcsú zarándoklatban mondja a Próféta:

"Nem jobb az arab az idegennél és az idegen sem jobb az arabnál. És nem jobb a fehér a feketénél, és a fekete sem jobb a fehérenél. Csak az istenfélőségben különböztök egymástól. Ugyanis a legnemesebb közületek az, aki a legistenfélőbb. (Prófétai hagyomány)

Az iszlám "egy világi testvériség" alatt egyesíti az emberiség fiait, amely felülmúlja a földi és a politikai akadályokat.

Továbbá még az iszlám pillérei is segítik az emberi testvériséget, úgymint a közös ima, az alamizsna és a nagy zarándoklat Mekkába.

"És ragaszkodjatok erősen Allah kötéséhez mindannyian és ne szóródjatok szét (különböző csoportokra)! És emlékezzetek Allah kegyére, amelyet irántatok (tanúsított). (Emlékezzetek arra), amikor (egymás) ellenségei voltatok és egyetértést teremtett szíveitek között, úgy, hogy - kegye révén - testvérek lettetek. És (amikor) tűzszakadék szélén voltatok és ő megmentett benneteket attól. Eképpen magyarázza meg Allah az ő jeleit/verseit. Talán az igaz úton vezéreltetek." (3/103.)

Így látjuk, hogy az iszlám egy olyan útmutatást ad sokféle dologban és az emberi kapcsolatokban, amelyeket a kereszténység nem is említett. Ugyanis Mohamad próféta - Allah áldja meg! - azt fejezte be, amit Jézus félbehagyott.

Az iszlám volt Jézusnak is az igazi vallása, új szavakkal és alapelvekkel küldetett, amelyek átfogják az élet minden oldalát, és megmutatja az embereknek a jó utat.

Tehát röviden, az iszlám a világ vallása. Nem csak a lelki és hitbeli szükségletét adja az embernek, hanem az ember egész életét körbefoglalja. Nem csak rejtett dolgokat ad nekünk és a társadalomnak, hanem egy egész erkölcsi útmutatást is. Továbbá egy jó gazdasági és egy jó politikai ideológiát is.

Végül, az iszlám nem egy villogó csillag az égen, hanem egy egész naprendszer, amely magába foglal mindenkit és bevilágítja az utat mindenkinek.

Utószó

Hála a jó Istennek, hogy betudtuk fejezni ezt a könyvet, és hála neki, hogy ki is tudtuk adni.

Kedves olvasóink! Nagy öröm, hogy ilyen könyvet tudunk tenni az Önök kezébe. E könyv olyan nagy információkat tartalmaz, amelyek fontosak lehetnek a keresztény emberek számára is és a muszlim emberek számára is.

Igazságosnak kell lennünk e könyv olvasása közben, mert az Isten ki fog majd kérdezni minket erről, keresztényeket és muszlimokat egyaránt.

Az olvasás után, ha mégis mindenki marad a saját nézeténél, akkor legalább olyanok maradjunk ahogyan Allah mondta a Koránban: "**Megvan nektek a ti vallásotok és nekem az enyém.**" (109:6).

- A fordító -